

Lagrådsremiss

Tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 12 december 2013

Peter Norman

Eva-Lena Norgren
(Finansdepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

Den 31 mars 2012 trädde Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 i kraft (Sepa-förordningen). Genom ikraftträdandet är förordningen till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater inom Europeiska unionen.

Sepa-förordningen syftar till att skapa gemensamma regler för betalningar och autogireringar i euro inom Europeiska unionen. Samma villkor ska gälla oavsett om en transaktion i euro är nationell eller gränsöverskridande.

Sepa-förordningen innehåller vissa bestämmelser som förpliktar medlemsstaterna att vidta kompletterande åtgärder i nationell rätt. I lagrådsremissen föreslås att förordningen kompletteras genom ändringar i lagen (2010:751) om betaltjänster. Ändringarna innebär bl.a. att Finansinspektionen utses till behörig myndighet enligt Sepa-förordningen.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 maj 2014.

Innehållsförteckning

1	Beslut	3
2	Förslag till lag om ändring i lagen (2010:751) om betaltjänster	4
3	Ärendet och dess beredning	6
4	Sepa-förordningen.....	6
4.1	Bakgrund	6
4.2	Sepa-förordningens innehåll.....	7
5	Kompletteringar till Sepa-förordningen	8
5.1	Ändringar införs i betaltjänstlagen	8
5.2	Behörig myndighet	9
5.3	Tillsyn och samarbete.....	10
5.4	Ingripande vid överträdelse av bestämmelserna i Sepa-förordningen	11
5.5	Förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol	12
5.6	Sepa-förordningens övergångsbestämmelser	15
6	Ikraftträdande	16
7	Förslagets konsekvenser	16
8	Författningskommentar	17
Bilaga 1	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009	19
Bilaga 2	Promemorians lagförslag	35
Bilaga 3	Förteckning över remissinstanserna	38

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag om ändring i lagen (2010:751) om betaltjänster.

2 Förslag till lag om ändring i lagen (2010:751) om betaltjänster

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2010:751) om betaltjänster dels att 8 kap. 1, 8 och 23 §§ ska ha följande lydelse, dels att det närmast före 8 kap. 23 § ska införas en rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 kap.

1 §

Finansinspektionen har tillsyn över att bestämmelserna i denna lag och i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001 följs.

Finansinspektionen har tillsyn över att bestämmelserna i denna lag följs, liksom bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001¹ och i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009².

För betalningsinstitut och registrerade betaltjänstleverantörer omfattar tillsynen även att deras betaltjänstverksamhet drivs enligt andra författningar som reglerar dess verksamhet, bolagsordning, stadgar samt interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar dess verksamhet. I fråga om tillsynen över övriga betaltjänstleverantörer enligt 1 kap. 3 § gäller bestämmelserna i de lagar som reglerar deras verksamhet, om inte annat följer av denna lag.

Finansinspektionen ska samråda med Konkurrensverket innan en tillsynsåtgärd eller ett ingripande vidtas mot någon som har ansvar för betalningssystem för överträdelse av 7 kap. 1 och 2 §§.

8 §

Om ett betalningsinstitut har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009, andra författningar som

Om ett betalningsinstitut har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009, Europaparlamentets

¹ EUT L 266, 9.10.2009, s. 11 (Celex 32009R0924).

² EUT L 94, 30.3.2012, s. 22 (Celex 32012R0260).

reglerar institutets verksamhet, institutets bolagsordning, stadgar, reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar institutets verksamhet, ska Finansinspektionen ingripa.

och rådets förordning (EU) nr 260/2012, andra författningar som reglerar institutets verksamhet, institutets bolagsordning, stadgar, reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar institutets verksamhet, ska Finansinspektionen ingripa.

Finansinspektionen ska då utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa verksamheten i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, ett förbud att verkställa beslut eller en anmärkning. Om överträdelsen är allvarlig ska betalningsinstitutets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

*Ingripande mot registrerade
betaltjänstleverantörer m.fl.*

23 §

Om en registrerad betaltjänstleverantör eller den som ansvarar för ett betalningssystem har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 eller andra författningar som reglerar dess verksamhet, ska Finansinspektionen förelägga den registrerade betaltjänstleverantören eller den som ansvarar för ett betalningssystem att inom viss tid vidta åtgärder för att komma till rätta med situationen eller att upphöra med verksamheten.

Om en registrerad betaltjänstleverantör eller den som ansvarar för ett betalningssystem har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 eller andra författningar som reglerar dess verksamhet, ska Finansinspektionen förelägga den registrerade betaltjänstleverantören eller den som ansvarar för ett betalningssystem att inom viss tid vidta åtgärder för att komma till rätta med situationen eller att upphöra med verksamheten.

Om en registrerad betaltjänstleverantör som avses i 2 kap. 5 § inte inkommer med ansökan om tillstånd, ska Finansinspektionen förelägga betaltjänstleverantören att inkomma med en ansökan. Om betaltjänstleverantören inte rättar sig efter föreläggandet ska inspektionen förelägga denne att upphöra med verksamheten.

Om det är osäkert om tillståndsplikt föreligger beträffande viss betaltjänstverksamhet, får Finansinspektionen förelägga den som driver verksamheten att lämna de upplysningar om verksamheten som behövs för att bedöma om så är fallet.

Denna lag träder i kraft den 1 maj 2014.

3 Ärendet och dess beredning

Europaparlamentet och rådet antog den 14 mars 2012 förordning (EU) nr 260/2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (Sepa-förordningen). Förordningen finns i *bilaga 1*. Förordningen trädde i kraft den 31 mars 2012.

En faktagenomemoria om förslaget till EU-förordning överlämnades till riksdagen i januari 2011 (2010/11:FPM61).

I september 2013 remitterade Finansdepartementet en promemoria med titeln ”Tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro”. I promemorian föreslås ändringar i lagen (2010:751) om betaltjänster för att komplettera Sepa-förordningens bestämmelser. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 2*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 3*. En sammanställning av remissvaren finns tillgänglig i Finansdepartementet (dnr Fi2013/3501).

4 Sepa-förordningen

4.1 Bakgrund

Sepa (Single Euro Payments Area) är ett gemensamt eurobetalningsområde för Europeiska unionen (EU). Inom Sepa ska gemensamma regler och rutiner gälla för betalningar och autogireringar som görs i euro. Det betyder att samma villkor ska gälla för såväl nationella som gränsöverskridande betaltjänster.

Arbetet med att ta fram gemensamma standarder startades genom det s.k. Sepa-projektet. Projektet var ursprungligen avsett att vara i huvudsak marknadsdrivet. Det bedrevs av organisationen European Payments Council (EPC), som bildades av europeiska banker och bankföreningar i samarbete med Europeiska kommissionen och Europeiska centralbanken (ECB). Syftet med projektet var att skapa enhetliga system för gränsöverskridande och nationella betalningar i euro, vilket skulle leda till en effektiv konkurrens och innebära fördelar för hela EU:s ekonomi. EU:s konsumenter och företag skulle därmed ges konkurrenskraftigt prissatta, användarvänliga och tillförlitliga betaltjänster för betalningar i euro. Den europeiska banksektorns självreglerande åtgärder och övergången till Sepa ansågs emellertid gå för långsamt. Kommissionen presenterade därför i december 2010 ett förslag till en förordning om antagande av tekniska krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (KOM[2010] 775 slutlig).

Sepa-förordningen utgör ett komplement till Europaparlamentets och rådets direktiv (2007/64/EG) av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG och 2006/48/EG samt upphävande av direktiv 97/5/EG (betaltjänstdirektivet). Betaltjänstdirektivet utgör den rättsliga

ramen för, eller annorlunda uttryckt, en harmoniserad rättslig grund för Sepa (se KOM[2010] 775 slutlig s. 3 och 4). Direktivet ställer upp verksamhetskrav för de aktörer som tillhandahåller betaltjänster, regler om marknadstillträde för nya betaltjänstleverantörer, regler om krav på information samt regler om såväl betaltjänstanvändares som betaltjänstleverantörers rättigheter och skyldigheter. Direktivets syfte är att uppnå en mer harmoniserad inre marknad för betaltjänster inom EU. Betalningar inom EES-området ska vara lika enkla, effektiva och säkra som nationella betalningar (prop. 2009/10:220 s. 71). Betaltjänstdirektivet har införlivats med svensk rätt huvudsakligen genom lagen (2010:751) om betaltjänster (betaltjänstlagen).

På betaltjänstområdet finns också Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001. Förordningen innehåller bl.a. bestämmelser om att lika avgifter ska tas ut för nationella och gränsöverskridande betalningar i euro. Förordningen innehåller också bestämmelser som innebär att medlemsstaterna måste komplettera nationell rätt med regler om bl.a. behörig myndighet. Förordningen har kompletterats genom att bestämmelser införts i betaltjänstlagen.

4.2 Sepa-förordningens innehåll

Sepa-förordningen syftar till att harmonisera reglerna för betalningar och autogireringar i euro inom EU. Syftet är också att fastställa ett sista datum (slutdatum) för när sådana transaktioner ska genomföras i enlighet med kraven i förordningen.

Sepa-förordningen omfattar betalningstransaktioner och autogirerings-transaktioner i euro inom EU. Från förordningens tillämpningsområde undantas flera typer av transaktioner, exempelvis betalningstransaktioner som hanteras och utförs i system för betalning av större belopp och penningöverföringstransaktioner (artikel 1.2).

En betalningsmottagares betaltjänstleverantör som kan ta emot, är nåbar för, en nationell betalning måste även vara nåbar för betalningar som initierats av en betalare genom en betaltjänstleverantör etablerad i någon av unionens medlemsstater (artikel 3). Motsvarande krav på nåbarhet gäller för autogireringar.

Av förordningen följer också krav på interoperabilitet. Förenklat beskrivet innebär detta krav på att betalningssystemen ska vara kompatibla utan tekniska hinder för marknadsaktörernas hantering av betalningarna (artikel 4).

Förordningens tekniska krav för betalningar och autogireringar i euro innebär bl.a. att Iban-nummer ska användas vid transaktioner och att ISO 20022 XML-standard ska användas som meddelandeformat. Dessutom ställs en mängd krav i fråga om den information som ska medfölja transaktionen. Exempelvis ska BIC-koden för betalarens betaltjänstleverantör lämnas till betalningsmottagarens betaltjänstleverantör (artikel 5).

Slutdatum för när betalningar och autogireringar ska utföras i enlighet med Sepa-förordningen är den 1 februari 2014 (artikel 6). Det finns emellertid möjlighet för medlemsstaterna att under en övergångsperiod, fram till den 1 februari 2016, tillåta undantag från vissa av de tekniska kraven. För medlemsstater som inte har euron som valuta följer det av övergångsbestämmelserna att de tekniska kraven och även kraven på närbarhet och interoperabilitet, måste vara uppfyllda senast den 31 oktober 2016 (artikel 16).

Sepa-förordningen innehåller också regler om giltighet för medgivanden och rätt till återbetalningar, om förmedlingsavgifter för autogireringstransaktioner och om betalningars tillgänglighet (artiklarna 7–9).

I Sepa-förordningen finns vissa bestämmelser som förpliktar medlemsstaterna att vidta kompletterande åtgärder i nationell rätt. Det ställs krav på att varje medlemsstat ska utse behöriga myndigheter som ska utöva tillsyn över att förordningen efterlevs, att de behöriga myndigheterna har de befogenheter som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter och att de samarbetar med varandra på visst sätt (artikel 10). Dessutom ska medlemsstaterna fastställa bestämmelser om vilka sanktioner som ska tillämpas vid överträdelse av förordningen (artikel 11) och inrätta förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol (artikel 12).

Kommissionen har i förordningen getts befogenhet att anta delegerade akter (artiklarna 13 och 14) och senast den 1 februari 2017 ska kommissionen för Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, ECB och Europeiska bankmyndigheten (Eba) presentera en rapport om tillämpningen av förordningen, om lämpligt tillsammans med ett förslag (artikel 15).

5 Kompletteringar till Sepa-förordningen

5.1 Ändringar införs i betaltjänstlagen

Regeringens förslag: Sepa-förordningen kompletteras genom att ändringar införs i betaltjänstlagen.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Skälen för regeringens förslag: En EU-förordning är direkt tillämplig i varje medlemsstat. En sådan rättsakt varken ska eller får inkorporeras i eller transformeras till nationell rätt. Några särskilda åtgärder för att införliva Sepa-förordningen i svensk rätt får Sverige därför inte vidta. I förordningen anges dock att vissa nationella regler måste införas för att komplettera förordningen. Det krävs att varje medlemsstat utser en behörig myndighet med ansvar för efterlevnaden av förordningen (artikel 10.1). Vidare fordras att denna myndighet ges de befogenheter som krävs för utförandet av tillsynsuppgiften (artikel 10.3). Medlemsstaterna ska också fastställa bestämmelser om vilka sanktioner som ska tillämpas vid överträdelser av reglerna i förordningen (artikel 11) och inrätta

förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol (artikel 12). De behöriga myndigheterna ska även samarbeta med varandra i enlighet med artikel 24 i direktiv 2007/64/EG (betaljänstdirektivet) och artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010 (Europaparlamentets och rådets förordning [EU] nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet [Europeiska bankmyndigheten], om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG) (artikel 10.4).

Sepa-förordningen utgör ett komplement till det harmoniserade regelverket för betaljänster, dvs. till betaljänstdirektivet och förordningen om gränsöverskridande betalningar. Betaljänstdirektivet har införlivats i svensk rätt huvudsakligen genom betaljänstlagen. Förordningen om gränsöverskridande betalningar har kompletterats genom att bestämmelser om bl.a. behörig myndighet enligt den förordningen införts i betaljänstlagen. Som skäl för att föra in kompletteringarna där angavs det starka samband som finns mellan de aktiviteter som regleras i förordningen och de som regleras i betaljänstdirektivet (prop. 2009/10:220 s. 81).

Sepa-förordningen bedöms ha motsvarande starka koppling till det som regleras i betaljänstdirektivet. Även de bestämmelser som syftar till att komplettera Sepa-förordningen bör därmed tas in i betaljänstlagen.

5.2 Behörig myndighet

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska vara behörig myndighet enligt Sepa-förordningen.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 10.1 i Sepa-förordningen ska medlemsstaterna utse behöriga myndigheter med ansvar för efterlevnaden av EU-förordningen. Som behöriga myndigheter kan utses offentliga myndigheter, organ som erkänns genom nationell lagstiftning eller offentliga myndigheter som genom nationell lagstiftning uttryckligen har fått befogenhet till detta, inbegripet nationella centralbanker. Medlemsstaterna får utse befintliga organ som behöriga myndigheter.

Sepa-förordningen reglerar frågor på området för tillhandahållande av betaljänster. Finansinspektionen har enligt 8 kap. 1 § första stycket betaljänstlagen tillsyn över att bestämmelserna i betaljänstlagen och EG-förordningen om gränsöverskridande betalningar följs. Som redogjorts för i avsnitt 5.1 finns det ett starkt samband mellan dessa regelverk och Sepa-förordningen. Tillsynsansvaret i fråga om dessa regelverk bör därför hållas ihop. Hos Finansinspektionen finns personal med kunskap om och insyn i finansmarknaden och myndigheten har utsetts till behörig myndighet enligt flera tidigare EU-rättsakter på det finansiella området. Sammantaget bör Finansinspektionen därför utses som behörig myndighet med ansvar för efterlevnaden av Sepa-förordningen.

Betaltjänstlagen bör därför ändras på så sätt att Finansinspektionens tillsyn även omfattar efterlevnaden av Sepa-förordningen.

5.3 Tillsyn och samarbete

Regeringens bedömning: Den tillsyn och det samarbete med andra behöriga myndigheter som Sepa-förordningen föreskriver kan komma till stånd inom ramen för gällande svensk rätt.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Skälen för regeringens bedömning

Tillsyn

Enligt artikel 10.3 i Sepa-förordningen ska medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheter som avses i artikel 10.1 har de befogenheter som krävs för utförandet av deras uppgifter. Det anges inte närmare vilka befogenheter som de behöriga myndigheterna ska ha vid sin tillsyn.

I avsnitt 5.2 föreslås att det i betaltjänstlagen tas in en bestämmelse om att Finansinspektionens tillsyn ska omfatta Sepa-förordningen. Reglerna om tillsyn i betaltjänstlagen omfattar betalningsinstitut och registrerade betaltjänstleverantörer. I fråga om tillsynen över övriga betaltjänstleverantörer gäller bestämmelserna i de lagar som reglerar deras verksamhet, om inte annat följer av betaltjänstlagen (se 8 kap. 1 § betaltjänstlagen).

Beträffande sådana betaltjänstleverantörer som inte är betalningsinstitut eller registrerade betaltjänstleverantörer, såsom banker och kreditmarknadsföretag (kreditinstitut), filialer till kreditinstitut från länder utanför EES samt institut för elektroniska pengar och registrerade utgivare, finns regler om tillsyn i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse respektive i lagen (2011:755) om elektroniska pengar. Enligt såväl dessa lagar som betaltjänstlagen får Finansinspektionen, inom ramen för sin tillsyn, begära att verksamhetsutövarna lämna upplysningar om sin verksamhet och de därmed sammanhängande omständigheter som inspektionen begär. Finansinspektionen får också göra platsbesök.

Som nämnts anges det inte i Sepa-förordningen vilken typ av befogenheter som de behöriga myndigheterna ska ha för sin tillsyn. Förordningen utgör ett komplement till den befintliga regleringen på betaltjänstområdet och bedömningen görs därför att det saknas skäl för att införa andra eller ytterligare tillsynsbefogenheter i fråga om efterlevnaden av Sepa-förordningen än vad som gäller på betaltjänstområdet i övrigt.

Den tillsyn som Sepa-förordningen föreskriver kan således komma till stånd inom ramen för gällande svensk rätt.

Samarbete

I artikel 10.4 anges att de behöriga myndigheterna ska samarbeta med varandra i enlighet med artikel 24 i direktiv 2007/64/EG och artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 24 i betaltjänstdirektivet innehåller regler om utbyte av information. Artikeln har införlivats med svensk rätt genom 8 kap. 4 § första stycket betaltjänstlagen. Enligt den bestämmelsen ska Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter inom EES. Inspektionen ska dessutom samarbeta och utbyta information med ECB, nationella centralbanker och andra behöriga myndigheter som utsetts i enlighet med unionsrätt som är tillämplig på betaltjänstleverantörer.

Artikel 31 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 innehåller bestämmelser om att Europeiska bankmyndigheten (Eba) ska svara för den allmänna samordningen mellan de behöriga myndigheterna. Av 5 § förordning (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen följer att Finansinspektionen inom sitt ansvarsområde aktivt ska delta i det samarbete inom EU som sker inom ramen för det europeiska system för finansiell tillsyn som avses i 5 a § och samarbeta med utländska myndigheter som har behörighet att utöva tillsyn över finansiella marknader och finansiella företag samt i det sammanhanget bidra till att tillsynen samordnas. I 5 a § anges att Finansinspektionen är en del av det europeiska system för finansiell tillsyn som avses i förordning (EU) nr 1093/2010.

Mot bakgrund av de regler som redan finns i svensk rätt görs bedömningen att några ytterligare åtgärder inte behöver vidtas för att möjliggöra det samarbete som de behöriga myndigheterna ska bedriva enligt Sepa-förordningen.

5.4 Ingripande vid överträdelse av bestämmelserna i Sepa-förordningen

<p>Regeringens förslag: I betaltjänstlagen ska det framgå att Finansinspektionens möjligheter att ingripa även omfattar Sepa-förordningen.</p>

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 11.1 i Sepa-förordningen anges att medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om vilka sanktioner som ska tillämpas vid överträdelse av förordningen och vidta alla åtgärder som krävs för att se till att dessa bestämmelser tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Enligt artikel 11.2 ska sanktionerna inte tillämpas på konsumenter. I Sepa-förordningen anges inte närmare vilka möjligheter till ingripande som de behöriga myndigheterna ska ha vid överträdelse av bestämmelserna i förordningen.

I betaltjänstlagen regleras Finansinspektionens möjligheter att ingripa mot betalningsinstitut och registrerade betaltjänstleverantörer (8 kap. 8 § respektive 23 §). Beträffande sådana tillhandahållare av betaltjänster som inte är betalningsinstitut eller registrerade betaltjänstleverantörer, såsom banker och kreditmarknadsföretag (kreditinstitut), filialer till kreditinstitut från länder utanför EES samt institut för elektroniska pengar och registrerade utgivare, finns regler om ingripanden i lagen om bank- och finansieringsrörelse respektive i lagen om elektroniska pengar.

Enligt nämnda lagar kan Finansinspektionen utfärda föreläggande att inom viss tid begränsa verksamheten i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen. Finansinspektionen kan också utfärda ett förbud mot att verkställa beslut eller utfärda anmärkning. Finansinspektionen ska återkalla företagets tillstånd om överträdelsen är allvarlig. Om det är tillräckligt kan en varning meddelas.

De sanktionsbefogenheter som Finansinspektionen har enligt den lagstiftning som redogjorts för, har bedömts uppfylla de krav i fråga om ingripanden som ställs i EG-förordningen om gränsöverskridande betalningar (prop. 2009/10:220 s. 303). Det saknas skäl att göra någon annan bedömning såvitt avser de krav på sanktioner som ställs i Sepa-förordningen. Gällande lagstiftning bedöms därmed uppfylla Sepa-förordningens krav på sanktioner.

På motsvarande sätt som det uttryckligen anges i 8 kap. 8 och 23 §§ betaltjänstlagen, att Finansinspektionen ska ingripa om skyldigheterna enligt förordningen om gränsöverskridande betalningar åsidosätts, bör det anges att bestämmelserna omfattar Sepa-förordningen. I övrigt görs bedömningen att någon ytterligare åtgärd inte behöver vidtas i svensk rätt när det gäller bestämmelserna om sanktioner i Sepa-förordningen.

5.5 Förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol

Regeringens bedömning: Det förfarande för klagomål och tvistlösning utanför domstol som Sepa-förordningen föreskriver kan komma till stånd inom ramen för gällande svensk rätt.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den. *Allmänna reklamationsnämnden*, som delar bedömningen, framhåller att nämndens bankavdelning inte prövar konsumenttvister där värdet av vad som yrkas understiger 2 000 kr. Nämnden menar att detta i praktiken kan motverka möjligheten till utomrättslig prövning av tvister mellan betaltjänstanvändare som är konsumenter och betaltjänstleverantörer. Nämnden konstaterar också att den pågående utredningen om hantering av konsumenttvister utanför domstol (dir. 2013:23) kommer att ha anledning att överväga om de värdegränser som gäller i dag är förenliga med Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU om alternativ tvistlösning vid konsumenttvister.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 12 i Separationsförordningen, ska medlemsstaterna inrätta lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol för att lösa tvister mellan betaltjänstanvändare och deras betaltjänstleverantörer som gäller rättigheter och skyldigheter och som uppkommit till följd av tillämpningen av förordningen. I detta syfte ska medlemsstaterna utse befintliga organ eller, då det är lämpligt, inrätta nya.

Medlemsstaterna får föreskriva att artikel 12 endast ska tillämpas på betaltjänstanvändare som är konsumenter eller endast på dem som är konsumenter och mikroföretag (artikel 12.3).

Frågan om förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol har behandlats i samband med tidigare lagstiftningsarbete. Enligt såväl artikel 83 i betaltjänstdirektivet som artikel 11 i förordningen om gränsöverskridande betalningar ska medlemsstaterna införa förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol. I det lagstiftningsärende som avsåg införlivande i svensk rätt av betaltjänstdirektivet och komplettering av förordningen om gränsöverskridande betalningar angavs sammanfattningsvis följande skäl till varför något särskilt förfarande för klagomål och tvistlösning utanför domstol inte ansågs behöva införas i svensk rätt (prop. 2009/10:220 s. 77–82).

Enligt förordningen (2007:1041) med instruktion för Allmänna reklamationsnämnden (ARN) ska ARN (i) pröva tvister mellan konsumenter och näringsidkare, (ii) pröva tvister om skadestånd mellan fysiska personer och juridiska personer eller enskilda näringsidkare under vissa förutsättningar, (iii) yttra sig i konsumenttvister på begäran av domstol, (iv) informera konsumenter och näringsidkare om myndighetens praxis, och (v) stödja den kommunala konsumentverksamhetens hantering av konsumenttvister.

De tvistlösningsförfaranden som ska finnas tillgängliga tillhandahålls inom ramen för ARN:s nuvarande verksamhet. Det saknas därför anledning att särskilt reglera konsumenters möjligheter att få ett ärende om en betaltjänstleverantörs påstådda överträdelse av bestämmelser i lagen om betaltjänster prövat av nämnden. I denna del behövs därmed inga nya bestämmelser i lag för att genomföra direktivet.

ARN hanterar tvister mellan konsumenter och näringsidkare. En betaltjänstanvändare som inte är konsument kan alltså inte vända sig till nämnden för att få till stånd en prövning av huruvida dennes betaltjänstleverantör har överträtt regler i lagen om betaltjänster. En sådan avgränsning av vilka som får hänskjuta tvister till behörig myndighet för prövning följer inte av direktivet. Däremot har medlemsstaterna möjlighet att särskilt föreskriva om en sådan inskränkning, dvs. att tvistlösningsförfarandena enbart ska stå öppna för de betaltjänst-användare som är konsumenter. Den nu valda lösningen innebär alltså att denna möjlighet utnyttjas vid det svenska genomförandet av direktivets regler.

Konsumentverket och Finansinspektionen tar inom ramen för sin löpande verksamhet emot klagomål och informerar när så

är lämpligt klagande betaltjänstanvändare och konsumentorganisationer om möjligheten att hänskjuta ett ärende till prövning hos ARN. Som framgått innebär detta att Konsumentverket och Finansinspektionen hanterar klagomål i enlighet med klagomålshantering som ombesörjs inom ramen för myndigheternas löpande verksamhet. Det krävs därför inte några ytterligare åtgärder för att genomföra förordningen i svensk lagstiftning.

På motsvarande sätt som i fråga om betaltjänstdirektivet är ARN ansvarigt organ för tvistlösning utanför domstol avseende sådana tvister mellan betaltjänstanvändare och deras betaltjänstleverantörer som rör rättigheter och skyldigheter enligt förordningen. Tvistlösningsförfaranden som uppfyller kravet i förordningen tillhandahålls redan inom ramen för ARN:s verksamhet, såvitt avser tvister mellan konsumenter och deras betaltjänstleverantörer.

De överväganden som gjordes i det tidigare lagstiftningsärendet har relevans även för frågan om komplettering av Sepa-förordningen. De tvistlösningsförfaranden som tillhandahålls av ARN och den klagomålshantering som hanteras av Konsumentverket och Finansinspektionen bedöms på samma skäl uppfylla de krav som Sepa-förordningen ställer i dessa avseenden.

ARN påpekar att nämnden inte prövar konsumenttvister på nämndens bankavdelning där värdet av vad som yrkas understiger 2 000 kr, vilket i praktiken kan motverka möjligheten till utomrättslig prövning av tvister mellan betaltjänstanvändare som är konsumenter och betaltjänstleverantörer. Regeringen noterar, liksom ARN, att frågan om hantering av konsumenttvister utanför domstol är föremål för utredning (dir. 2013:23). Utredaren ska bl.a. bedöma om befintliga organ för tvistlösning utanför domstol uppfyller kraven i EU-direktivet om alternativ tvistlösning (Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU av den 21 maj 2013 om alternativ tvistlösning vid konsumenttvister och om ändring av förordning [EG] nr 2006/2004 och direktiv 2009/22/EG). Flera EU-rättsakter innehåller bestämmelser om tillgång till alternativa tvistlösningsorgan. Skyldigheten att tillhandahålla sådana organ och de krav som ska ställas på dessa preciseras i direktivet. Enligt direktivet får medlemsstaterna tillåta alternativa tvistlösningsorgan att avstå från att hantera en tvist, om klagomålets värde understiger eller överstiger ett på förhand fastställt tröskelbelopp. Beloppen får emellertid inte fastställas på en sådan nivå att de väsentligen försämrar konsumenternas tillgång till de alternativa tvistlösningsorganens behandling av klagomål (artikel 5.4.d och 5.5). Mot denna bakgrund bedömer regeringen att frågan om tröskelbeloppens effekter på möjligheten till utomrättslig prövning i praktiken, inte bör hanteras inom ramen för detta lagstiftningsärende.

Till skillnad från vad som gäller enligt förordningen om gränsöverskridande betalningar och betaltjänstdirektivet får medlemsstaterna enligt Sepa-förordningen föreskriva att förfarandena för klagomål och tvistlösning endast ska tillämpas på betaltjänstanvändare som är

konsumenter eller endast på dem som är konsumenter och mikroföretag (artikel 12.3).

Enligt förordningen om gränsöverskridande betalningar får medlemsstaterna föreskriva att förfarandena endast ska tillämpas på betaltjänstanvändare som är konsumenter eller mikroföretag. Enligt betaltjänstdirektivet kan medlemsstaterna föreskriva att förfarandena får göras tillämpliga på konsumenter. Mikroföretag nämns inte i direktivet.

Utifrån ett behov av rättslig konsekvens mellan förordningen om gränsöverskridande betalningar och direktivet gjordes i det tidigare lagstiftningsärendet en tolkning som resulterade i att tillhandahållandet av tvistlösningsmekanismer också enligt förordningen skulle avse endast tvister mellan konsumenter och deras betaltjänstleverantörer.

Enligt Sepa-förordningen är det alltså möjligt att välja om förfarandena för klagomål och tvistlösning ska vara tillämpliga på konsumenter eller på konsumenter och mikroföretag. Liksom i det tidigare lagstiftningsärendet görs emellertid bedömningen att det bör vara rättslig konsekvens mellan de aktuella rättsakterna. Förfarandena bör därför, liksom enligt betaltjänstdirektivet och förordningen om gränsöverskridande betalningar, vara tillämpliga endast på konsumenter.

Eftersom befintliga förfaranden för klagomål och tvistlösning mellan konsumenter och näringsidkare således bedöms uppfylla kraven enligt Sepa-förordningen, krävs inte några särskilda åtgärder i svensk rätt för att komplettera förordningen i denna del.

5.6 Sepa-förordningens övergångsbestämmelser

Regeringens bedömning: Övergångsbestämmelserna i Sepa-förordningen föranleder inte någon åtgärd i svensk rätt.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Den 1 februari 2014 är slutdatum för när betalningar och autogireringar ska utföras i enlighet med kraven i Sepa-förordningen (artikel 6). Det finns emellertid möjlighet för medlemsstaterna att under en övergångsperiod, fram till den 1 februari 2016, tillåta undantag från vissa av de tekniska kraven (artikel 16.1 och 16.3–16.6). Medlemsstaterna får t.ex. tillåta att betaltjänstleverantörerna under vissa förutsättningar låter konsumenterna fortsätta att använda s.k. BBAN-numret för nationella betalningstransaktioner. En medlemsstat som avser att utnyttja ett undantag ska underrätta kommissionen om detta (artikel 16.7).

För betaltjänstleverantörer som är belägna i och betaltjänstanvändare som utnyttjar en betaltjänst i en medlemsstat som inte har euron som valuta följer det av övergångsbestämmelserna att de tekniska kraven, och även kraven på närhet och interoperabilitet, ska vara uppfyllda senast den 31 oktober 2016 (artikel 16.2 och 16.8). För dessa medlemsstater blir det därför inte aktuellt att tillämpa något av undantagen.

Sverige har inte euron som valuta. Någon åtgärd behöver inte vidtas enligt Sepa-förordningen för att övergångsbestämmelserna för medlemsstater som inte har euro som valuta ska bli tillämpliga. Sepa-förordningens övergångsbestämmelser föranleder därför inte någon åtgärd i svensk rätt.

6 Ikraftträdande

Regeringens förslag: Lagändringarna ska träda i kraft den 1 maj 2014.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av ikraftträdandebestämmelsen (artikel 18) i Sepa-förordningen följer att förordningen träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning. Offentliggörandet skedde den 30 mars 2012. Förordningen trädde därmed i kraft den 31 mars 2012. Förordningen är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Av Sepa-förordningen följer att medlemsstaterna senast den 1 februari 2013 ska underrätta kommissionen om de behöriga myndigheter som har utsetts (artikel 10.2). Senast samma dag ska medlemsstaterna fastställa bestämmelser om vilka sanktioner som ska tillämpas vid överträdelse av förordningen och senast den 1 augusti 2013 underrätta kommissionen om dessa bestämmelser (artikel 11.1). Senast den 1 februari 2013 ska medlemsstaterna även underrätta kommissionen om de organ som har inrättats eller utsetts för att hantera klagomål och tvistlösning (artikel 12.2).

Mot den redovisade bakgrunden bör de lagändringar som föreslås träda i kraft så snart som det är möjligt, vilket bedöms vara den 1 maj 2014.

7 Förslagets konsekvenser

De förslag som lämnas i denna lagrådsremiss bedöms inte ge några omedelbara effekter på samhällsekonomin. Förslagen bedöms inte heller ha några omedelbara effekter på enskilda betaltjänstleverantörer eller betaltjänstanvändare.

Förslagen innebär att Finansinspektionens tillsyn kommer att utvidgas till att omfatta också efterlevnaden av bestämmelserna i Sepa-förordningen. Slutdatum för när betalningar och autogireringar ska utföras i enlighet med de tekniska kraven i förordningen är för Sveriges del den 31 oktober 2016. Antalet eurobetalningar i länderna utanför euroområdet har uppskattats till endast två procent av alla eurobetalningar (KOM[2010] 775 slutlig s. 7). Sammantaget innebär

detta att även om tillsynen över efterlevnaden av förordningen kommer att innebära en viss ökning av inspektionens arbetsbelastning, bedöms denna inte öka i sådan omfattning att myndigheten inte kan hantera denna arbetsuppgift inom ramen för befintliga anslag.

Av Sepa-förordningen följer att Finansinspektionen ska samarbeta med andra behöriga myndigheter inom EES. De ökade kostnader som detta kan innebära för Finansinspektionen ska rymmas inom befintliga budgetramar.

Sepa-förordningens krav på tvistlösningsförfarande och klagomåls- hantering har här bedömts kunna hanteras av ARN respektive Finans- inspektionen och Konsumentverket inom ramen för deras befintliga verksamheter. De kostnader som detta kan medföra för dessa myndig- heter ska hanteras inom befintliga ramar.

8 Författningskommentar

8 kap.

1 §

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

Paragrafen behandlar omfattningen av Finansinspektionens tillsyn.

I paragrafens *första stycke* anges att Finansinspektionen har tillsyn över att bestämmelserna i betaltjänstlagen och i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen följs. Paragrafen ändras så att Finansinspektionens tillsyn även omfattar att Sepa-förordningen följs.

8 §

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

Paragrafen handlar om ingripanden mot betalningsinstitut.

Paragrafens *första stycke* ändras så att det där anges att Finans- inspektionen ska ingripa även när ett betalningsinstitut åsidosätter sina skyldigheter enligt Sepa-förordningen.

23 §

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

Paragrafen handlar om ingripanden mot registrerade betaltjänst- leverantörer eller den som ansvarar för ett betalningssystem.

Paragrafens *första stycke* ändras så att det anges att Finansinspektionen ska ingripa även när en registrerad betaltjänstleverantör eller den som ansvarar för ett betalningssystem åsidosätter sina skyldigheter enligt Sepa-förordningen.

För att förtydliga att paragrafen avser ingripanden mot registrerade betaltjänstleverantörer eller den som ansvarar för ett betalningssystem, har en rubrik införts närmast före lagrummet.

Europaparlamentets och rådets förordning (EU)
nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande
av tekniska och affärsmässiga krav för
betalningar och autogireringar i euro och om
ändring av förordning (EG) nr 924/2009

Bilaga 1

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 260/2012

av den 14 mars 2012

om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

(1) Att skapa en integrerad marknad för elektroniska betalningar i euro utan någon skillnad mellan nationella och gränsöverskridande betalningar är nödvändigt för att den inre marknaden ska fungera väl. I detta avseende syftar projektet med det gemensamma eurobetalningsområdet (nedan kallat *Sepa*) till att utveckla gemensamma unionsomfattande betaltjänster som ska ersätta de nuvarande nationella betaltjänsterna. Genom införandet av öppna gemensamma standarder, regler och förfaranden för betalning och en integrerad betalningshantering bör *Sepa* ge unionens konsumenter och företag säkra, konkurrensförmålig prissatta, användarvänliga och tillförlitliga betaltjänster i euro. Detta bör gälla för *Sepa*-betalningar inom och över nationella gränser, på samma grundläggande villkor och i enlighet med samma rättigheter och skyldigheter oavsett var de sker i unionen. *Sepa* bör kompletteras på ett sätt som underlättar tillträdet för nya marknadsaktörer och utvecklingen av nya produkter samt skapar gynnsamma förutsättningar för en ökad konkurrens när det gäller betaltjänster och för en obehindrad utveckling och ett snabbt genomförande av innovationer på betalningsområdet i hela unionen. Ökade

stordriftsfördelar, ökad effektivitet och starkare konkurrens bör följaktligen leda till en prispress nedåt på elektroniska betaltjänster i euro grundad på ett "bäst i klassen"-system. Effekterna av detta torde vara betydande, inte minst i medlemsstater där betalningar är relativt dyra jämfört med i andra medlemsstater. Övergången till *Sepa* bör därför inte åtföljas av övergripande prisökningar för användarna av betaltjänsten (nedan kallade *betaltjänstanvändare*) i allmänhet, och i synnerhet inte för konsumenterna. När betaltjänstanvändaren är en konsument, bör man i stället uppmuntra principen om att inga högre avgifter tas ut. Kommissionen kommer att fortsätta att övervaka prisutvecklingen i betalningssektorn och uppmanas att tillhandahålla en årlig analys av denna.

(2) Det är mycket viktigt såväl ekonomiskt som politiskt att *Sepa* blir en framgång. *Sepa* är helt i linje med Europa 2020-strategin, som syftar till att skapa en smartare ekonomi med ett välstånd som bygger på innovation och en mer effektiv användning av tillgängliga resurser. Europaparlamentet har, genom sina resolutioner om genomförandet av *Sepa* av den 12 mars 2009 ⁽⁴⁾ och den 10 mars 2010 ⁽⁵⁾, betonat vikten av en snabb övergång till *Sepa*, liksom rådet, i dess slutsatser av den 2 december 2009.

(3) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden ⁽⁶⁾ föreskrivs en modern rättslig grund för skapandet av en inre marknad för betalningar, av vilken *Sepa* är en väsentlig del.

(4) I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen ⁽⁷⁾ föreskrivs också ett antal åtgärder som underlättar *Sepas* framgångsrika genomförande, som exempelvis en utvidgning av principen om lika avgifter till gränsöverskridande autogireringar och närbarhet för autogireringar.

(5) Den europeiska banksektorns självreglerande åtgärder genom *Sepa*-initiativet har inte visat sig vara tillräckliga för att påskynda en gemensam övergång till unionsomfattande system för betalningar och autogireringar på utbuds- och efterfrågesidan. I synnerhet har konsument- och andra användarintressen inte beaktats tillräckligt

⁽¹⁾ EUT C 155, 25.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 218, 23.7.2011, s. 74.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 februari 2012 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 28 februari 2012.

⁽⁴⁾ EUT C 87 E, 1.4.2010, s. 166.

⁽⁵⁾ EUT C 349 E, 22.12.2010, s. 43.

⁽⁶⁾ EUT L 319, 5.12.2007, s. 1.

⁽⁷⁾ EUT L 266, 9.10.2009, s. 11.

och på ett transparent sätt. Alla relevanta aktörer bör kunna göra sin röst hörd. Denna självreglering har dessutom inte omfattats av lämpliga förvaltningsåtgärder, vilket till en del kan förklara den långsamma efterfrågeökningen. Det nyligen inrättade Sepa-rådet utgör en betydande förbättring av styrningen av Sepa-projektet, men i grunden och formellt ligger styrningen fortfarande i händerna på Europeiska betalningsrådet (EPC). Kommissionen bör därför se över styrningsarrangemangen för hela Sepa-projektet före utgången av 2012 och vid behov lägga fram ett förslag. I samband med översynen bör man bland annat granska sammansättningen av EPC, samverka mellan EPC och en övergripande styrningsstruktur som Sepa-rådet och rollen för denna övergripande struktur.

- (6) Endast en snabb och omfattande övergång till unionsomfattande betalningar och autogireringar kommer att göra det möjligt att utnyttja alla fördelar med en integrerad betalningsmarknad, så att de höga kostnaderna för den samtidiga driften av såväl "äldre" instrument som Sepa-produkter kan avskaffas. Regler bör därför antas för genomförandet av alla betalningstransaktioner och autogireringstransaktioner i euro inom unionen. I detta skede bör emellertid inte korttransaktioner innefattas, eftersom gemensamma standarder för kortbetalning inom unionen fortfarande håller på att utvecklas. Penningöverföringar, internt hanterade betalningar, betalningstransaktioner av större belopp, betalningar mellan betaltjänstleverantörer för egen räkning och betalningar via mobiltelefoner eller med hjälp av annan teleutrustning eller digital eller informationsteknisk utrustning bör inte omfattas av dessa regler eftersom dessa betaltjänster inte är jämförbara med betalningar eller autogireringar. Då ett betalkort vid försäljningsstället eller någon annan utrustning, exempelvis en mobiltelefon, används för att initiera en betalningstransaktion, antingen vid försäljningsstället eller på distans, vilket direkt ger upphov till en betalning eller en autogirering till eller från ett betalkonto som identifieras med existerande nationella enkla bankkontonummer (BBAN-nummer) eller internationella bankkontonummer (Iban-nummer), bör emellertid denna betalningstransaktion omfattas. Dessutom med tanke på de specifika särdragen hos betalningar som hanteras genom system för betalning av större belopp, nämligen deras höga prioritet, den brådskande arten och främst stora belopp, är det inte lämpligt att låta sådana betalningar omfattas av denna förordning. Detta undantag bör inte inbegripa autogireringar, såvida betalaren inte uttryckligen begärt att betalningen ska gå via ett system för betalning av större belopp.
- (7) Det finns för närvarande flera betaltjänster, varav merparten används för betalning via internet, som också använder Iban-nummer och företagsidentifieringskoden (BIC-koden) och bygger på betalningar eller autogireringar men dessutom har andra särdrag. Användningen av dessa tjänster förväntas expandera utanför de nuvarande nationella gränserna och skulle kunna uppfylla konsumenternas behov av innovativa, säkra och billiga betaltjänster. För att inte utesluta sådana tjänster från marknaden bör regleringen av de slutdatum för betalningar och autogire-

ringar som föreskrivs i denna förordning endast gälla den betalning eller autogirering som ligger bakom dessa transaktioner.

- (8) I de allra flesta betaltjänstransaktioner inom unionen är det möjligt att identifiera ett unikt betalkonto enbart genom användning av Iban-numret utan att dessutom specificera BIC-koden. Därför har banker i ett antal medlemsstater redan upprättat register, databaser eller andra tekniska medel för att identifiera den BIC-kod som motsvarar ett specifikt Iban-nummer. BIC-koden krävs bara i ett mycket litet antal återstående fall. Det verkar oberättigat och överdrivet betungande att tvinga alla betalare och betalningsmottagare över hela unionen att tillhandahålla BIC-koden vid sidan av Iban-numret för det begränsade antal fall där det för närvarande är nödvändigt. Det skulle vara mycket enklare om betaltjänstleverantörer och andra parter löste och eliminerade de fall där ett betalkonto inte otvetydigt kan identifieras genom ett givet Iban-nummer. Därför bör de nödvändiga tekniska medlen utvecklas så att alla användare otvetydigt kan identifiera ett betalkonto med enbart ett Iban-nummer.
- (9) För att en betalning ska genomföras måste betalningsmottagarens betalkonto vara nåbart. För att främja ett framgångsrikt införande av unionsomfattande tjänster för betalning och autogirering bör därför ett närbarhetskrav inrättas inom hela unionen. För att förbättra transparensen är det dessutom lämpligt att konsolidera det kravet med närbarhetskravet för autogireringar som redan införts genom förordning (EG) nr 924/2009 i en enda rättsakt. Alla betalningsmottagares betalkonton som är nåbara för en nationell betalning bör också vara nåbara via en unionsomfattande betalningsordning. Alla betalares betalkonton som är nåbara för en nationell autogirering bör också vara nåbara via en unionsomfattande autogireringsordning. Detta bör vara tillämpligt oberoende av huruvida en betaltjänstleverantör beslutar att delta i en viss betalnings- eller autogireringsordning eller inte.
- (10) Teknisk interoperabilitet är en förutsättning för konkurrens. För att skapa en integrerad marknad för elektroniska eurobetalningssystem är det av avgörande vikt att hanteringen av betalningar och autogireringar inte störs av affärsregler eller tekniska hinder såsom obligatoriskt deltagande i mer än ett system för att genomföra gränsöverskridande betalningar. Betalningar och autogireringar bör utföras inom ramen för ett system vars grundläggande regler följs av betaltjänstleverantörer som utgör en majoritet av betaltjänstleverantörerna inom en majoritet av medlemsstaterna och utgör en övergripande majoritet av betaltjänstleverantörerna i unionen och vilka är desamma för såväl gränsöverskridande som för rent nationella betalnings- och autogireringstransaktioner. När det finns fler än ett betalningssystem för hanteringen av sådana betalningar bör dessa betalningssystem vara interoperabla genom användning av unionsomfattande och internationella standarder så att alla betaltjänstanvändare och alla betaltjänstleverantörer kan utnyttja fördelarna med smidiga betalningar i euro av mindre belopp inom unionen.

- (11) Med tanke på affärsmarknadens särdrag och eftersom alla system för betalningar eller autogireringar mellan företag måste följa alla andra bestämmelser i denna förordning, inbegripet att ha samma regler för gränsöverskridande och nationella transaktioner, bör dock kravet att deltagarna utgör en majoritet av betaltjänstleverantörerna i en majoritet av medlemsstaterna bara tillämpas i den utsträckning betaltjänstleverantörer som tillhandahåller betaltjänster eller autogireringstjänster mellan företag utgör en majoritet av betaltjänstleverantörerna i en majoritet av de medlemsstater där sådana tjänster tillhandahålls, och utgör en majoritet av de betaltjänstleverantörer som tillhandahåller sådana tjänster inom unionen.
- (12) Det är mycket viktigt att anta tekniska krav som otvetydigt fastställer vilka särdrag som de unionsomfattande betalningsordningar som ska utvecklas inom ramen för lämpliga styrarrangemang ska uppvisa för att säkerställa interoperabiliteten mellan betalningssystem. Dessa tekniska krav bör inte begränsa flexibiliteten och innovationerna, utan bör vara öppna för och neutrala gentemot potentiella nya utvecklingar och förbättringar på betalningsmarknaden. De tekniska kraven bör utformas med beaktande av särdragen hos betalningar och autogireringar, i synnerhet när det gäller de uppgifter som anges i betalningsmeddelandet.
- (13) Det är viktigt att vidta åtgärder för att stärka betaltjänstanvändarnas förtroende för användningen av sådana tjänster, särskilt för autogireringar. Dessa åtgärder bör göra det möjligt för betalare att ge sin betaltjänstleverantör i uppdrag att begränsa en autogirering till ett visst belopp eller en viss periodicitet och att upprätta specifika positiva och negativa listor över betalningsmottagare. Inom ramen för upprättandet av unionsomfattande autogireringsordningar är det lämpligt att konsumenterna kan dra nytta av sådana kontroller. För det praktiska genomförandet av sådana kontroller av betalningsmottagarna är det dock viktigt att betaltjänstleverantörer kan göra dessa kontroller på grundval av Iban-nummer och, under en övergångsperiod men bara då det är nödvändigt, BIC-koden, eller någon annan kod för att unikt identifiera en specificerad betalningsmottagare. Andra relevanta användarrättigheter har redan fastställts i direktiv 2007/64/EG och de bör till fullo säkerställas.
- (14) Teknisk standardisering är en hörnsten för integrationen av nätverk som exempelvis unionens betalningsmarknad. Tillämpningen av standarder som utvecklats av de internationella eller europeiska standardiseringsorganen bör vara obligatorisk från och med ett visst datum för alla berörda transaktioner. Inom ramen för en betalning utgörs sådana obligatoriska standarder av Iban, BIC samt meddelandestandarden för finansiella tjänster, ISO 20022 XML-standard. Det är därför nödvändigt att alla betaltjänstleverantörer använder dessa standarder för att nå en fullständig interoperabilitet inom hela unionen. Den obligatoriska användningen av Iban och, när så är lämpligt, BIC bör framför allt främjas med hjälp av omfattande kommunikations- och stödåtgärder i medlemsstaterna för att möjliggöra en smidig och problemfri övergång till unionsomfattande betalningar och autogireringar, inte minst för konsumenterna. Betaltjänstleverantörer bör bilateralt eller multilateralt kunna komma överens om att utvidga basuppsättningen av latinska tecken till stöd för regionala variationer av Sepas standardmeddelanden.
- (15) Det är absolut nödvändigt att alla aktörer, och särskilt unionsmedborgarna, är ordentligt informerade i tid så att de är fullständigt förberedda på de förändringar som Sepa medför. Nyckelaktörer såsom betaltjänstleverantörer, offentliga förvaltningar och nationella centralbanker liksom andra betydande användare av regelbundna betalningar bör därför genomföra specifika och omfattande informationskampanjer som är anpassade till behovet och skräddarsydda till sin publik efter behov, för att öka allmänhetens kunskaper och förbereda medborgarna på Sepa-övergången. I synnerhet är det nödvändigt att vänja medborgarna vid övergången från BBAN-nummer till Iban-nummer. Nationella Sepa-samordningskommittéer är bäst placerade för att samordna sådana informationskampanjer.
- (16) För att möjliggöra en samlad övergångsprocess så att det blir tydligt och enkelt för konsumenterna, är det lämpligt att fastställa en enda tidpunkt för övergången då alla betalnings- och autogireringstransaktioner bör uppfylla dessa tekniska krav, samtidigt som marknaden bör lämnas öppen för fortsatt utveckling och innovation.
- (17) Under en övergångsperiod bör medlemsstaterna kunna tillåta betaltjänstleverantörerna att låta konsumenterna fortsätta att använda BBAN-numret för nationella betaltjänstransaktioner under förutsättning att interoperabiliteten säkerställs genom att BBAN-numret tekniskt och säkert omvandlas till ett unikt betalkontonummer hos den berörda betaltjänstleverantören. Betaltjänstleverantören bör inte ta ut några direkta och indirekta avgifter i samband med den tjänsten.
- (18) Även om utvecklingsnivån för betal- och autogireringstjänster varierar från en medlemsstat till en annan, skulle ett gemensamt slutdatum efter en lämplig genomförandeperiod, som gör det möjligt att genomföra de nödvändiga processerna, bidra till en samordnad, sammanhängande och integrerad övergång till Sepa och även bidra till att förhindra ett tvåhastighetsgenomförande av Sepa, vilket skulle skapa stor förvirring bland konsumenterna.
- (19) Betaltjänstleverantörer och betaltjänstanvändare bör få tillräckligt med tid för att anpassa sig till de tekniska kraven. Anpassningsperioden bör dock inte i onödan försena fördelarna för konsumenterna eller missgynna förutseende operatörer som redan har börjat gå över till Sepa. För nationella och gränsöverskridande betalningstransaktioner bör betaltjänstleverantörerna erbjuda sina enskilda kunder de tekniska tjänster som krävs för att övergången till de tekniska kraven enligt denna förordning ska bli smidig och säker.

- (20) Det är viktigt att tillhandahålla betalningsbranschen rätts-säkerhet när det gäller affärsmodeller för autogireringar. Att reglera de multilaterala förmedlingsavgifterna för autogireringar är väsentligt för att skapa lika konkurrens-villkor mellan betaltjänstleverantörerna och för att göra det möjligt att utveckla en inre marknad för autogirering-ar. Förmedlingsavgifter för transaktioner som avvisas, vägras, återsänds eller upphävs för att de inte kan ge-nomföras korrekt eller ger upphov till en manuell han-tering (s.k. R-transaktioner där bokstaven "R" kan betyda avvisa, vägran, återsändning, upphävande, återkallelse eller begäran om annullering) skulle kunna bidra till en effektiv kostnadsfördelning inom den inre marknaden. Det förefaller således vara av fördel för skapandet av en effektiv europeisk marknad för autogirering om man kunde förbjuda multilaterala förmedlingsavgifter per transaktion. Avgifter för R-transaktioner bör emellertid tillåtas under förutsättning att de uppfyller vissa villkor. Betaltjänstleverantörerna måste med hänsyn till trans-parens och konsumentskydd tillhandahålla konsumen-terna tydlig och begriplig information om avgifter för R-transaktioner. Sådana R-transaktionsbestämmelser in-verkar dock inte på tillämpningen av artiklarna 101 och 102 i fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt (EUF-fördraget). Dessutom bör det noteras att i all-mänhet har autogireringar och kortbetalningar olika sär-drag, särskilt eftersom betalningsmottagare i högre grad kan uppmuntra användning av autogireringar från beta-lare genom redan existerande avtal mellan betalningsmot-tagaren och betalaren, medan inga sådana avtal existerar för kortbetalningar och betalningstransaktionen ofta är en isolerad och oregelbunden händelse. Därför påverkar inte bestämmelserna om multilaterala förmedlingsavgifter för autogireringar analysen enligt unionens konkurren-slagstiftning av multilaterala förmedlingsavgifter för betal-kortstransaktioner. Andra alternativa tjänster omfattas inte av förbudet enligt denna förordning när de tydligt och tveklöst skiljer sig från de centrala tjänsterna för autogirering och när betaltjänstleverantörerna och betal-tjänstanvändarna är helt fria att erbjuda eller använda sådana tjänster. De är dock fortfarande underställda unio-nens och nationella konkurrensregler.
- (21) Därför bör möjligheten att tillämpa multilaterala förmed-lingsavgifter per transaktion för nationella och gränsöver-skridande autogireringar tidsbegränsas, och allmänna vill-kor bör fastställas för tillämpningen av förmedlingsavgif-ter för R-transaktioner.
- (22) Kommissionen bör övervaka nivån på avgifterna för R-transaktioner i unionen. Avgifterna för R-transaktionerna på den inre marknaden bör närma sig varandra över tiden så att de inte varierar mellan medlemsstaterna i en sådan utsträckning att de äventyrar de lika konkur-rensvillkoren.
- (23) I en del medlemsstater används fortfarande vissa äldre betaltjänster som genomförs som betalningar eller auto-gireringar men som har mycket specifika funktioner, ofta på grund av historiska eller rättsliga skäl. Transaktions-volymer för dessa tjänster är ofta obetydlig. Sådana tjän-ster kan därför klassificeras som nischprodukter. En över-gångsperiod för sådana nischprodukter som är tillräckligt lång för att minimera övergångens inverkan på betal-tjänstanvändarna bör hjälpa båda sidor av marknaden att främst fokusera på övergången av merparten av betal-ningarna och autogireringarna, vilket skulle göra det möj-ligt att tidigare utnyttja merparten av de potentiella för-delarna med en integrerad betalningsmarknad inom unio-nen. I vissa medlemsstater finns det specifika autogire-ringsinstrument som verkar vara mycket lika betalkorts-transaktioner i det att betalaren använder ett kort på försäljningsstället för att initiera betalningstransaktionen men den underliggande betalningstransaktionen är en autogirering. Vid en sådan betalningstransaktion används kortet bara för avläsning i syfte att underlätta ett elek-troniskt skapande av medgivandet som måste underteck-nas av betalaren på försäljningsstället. Även om en sådan betaltjänst inte kan klassificeras som en nischprodukt, behövs det en övergångsperiod i samband med sådana betaltjänster på grund av den betydande transaktionsvoly-men. I syfte att ge aktörerna möjlighet att genomföra en adekvat Sepa-ersättning, bör denna övergångsperiod vara tillräckligt lång.
- (24) För att den inre marknaden för betalningar ska fungera väl måste betalare som exempelvis konsumenter, företag eller offentliga myndigheter kunna sända betalningar till betalkonton som innehas av betalningsmottagare vars betaltjänstleverantörer är etablerade i andra medlemssta-ter och nåbara i enlighet med denna förordning.
- (25) För att trygga en smidig övergång till Sepa bör varje giltigt godkännande för betalningsmottagaren att inkas-sera återkommande autogireringar i en äldre ordning för-bli giltigt efter den övergångstidsfrist som upprättats i denna förordning. Detta godkännande bör anses som ett samtycke till att betaltjänstleverantören genomför de återkommande autogireringar som inkasseras av betal-ningsmottagaren i enlighet med denna förordning, i av-saknad av nationell lagstiftning om fortsatt giltighet för medgivandet eller kundöverenskommelser som ändrar autogireringsmedgivanden så att de kan fortsätta. Kon-sumenternas rättigheter måste dock skyddas, och där ett befintligt autogireringsmedgivande har en ovillkorlig rätt till återbetalning bör sådana rättigheter bibehållas.
- (26) De behöriga myndigheterna bör ges befogenhet att effek-tivt fullgöra sina övervakningsskyldigheter och vidta alla nödvändiga åtgärder, inbegripet att behandla klagomål, för att säkerställa att betaltjänstleverantörer följer denna förordning. Medlemsstaterna bör också tillse att klagomål mot betaltjänstanvändare som inte efterlever denna för-ordning kan framföras och att denna förordning på ett effektivt och ändamålsenligt sätt kan genomföras an-tingen genom administrativa åtgärder eller genom dom-stolsprövning. För att främja efterlevnaden av denna för-ordning bör medlemsstaternas behöriga myndigheter

samarbeta med varandra och, i lämpliga fall, med Europeiska centralbanken (ECB) och medlemsstaternas nationella centralbanker samt andra relevanta behöriga myndigheter, som den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽¹⁾ (EBA), vilka utsetts enligt unionslagstiftning eller nationell lagstiftning som är tillämplig på betaltjänstleverantörer.

- (27) Medlemsstaterna bör fastställa bestämmelser om vilka sanktioner som ska tillämpas vid överträdelse av denna förordning och tillse att dessa sanktioner är effektiva, proportionella och avskräckande samt att de tillämpas. Dessa sanktioner bör inte tillämpas på konsumenter.
- (28) För att ge möjlighet till överklagande när denna förordning har tillämpats inkorrekt eller då tvister uppstår mellan betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer avseende rättigheter eller skyldigheter enligt denna förordning, bör medlemsstaterna införa adekvata och effektiva utomrättsliga förfaranden för klagomål och tvistlösning. Medlemsstaterna bör kunna besluta att dessa förfaranden endast ska tillämpas på konsumenter eller på konsumenter och mikroföretag.
- (29) Kommissionen bör förelägga Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, EBA och ECB en rapport om tillämpningen av denna förordning. Rapporten bör vid behov åtföljas av förslag till ändringar av förordningen.
- (30) För att tillse att de tekniska kraven för betalningar och autogireringar i euro förblir uppdaterade, bör kommissionen delegeras befogenhet att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget när det gäller dessa tekniska krav. I förklaringen (nr 39) om artikel 290 i EUF-fördraget, som fogats till slutakten från den regeringskonferens som antog Lissabonfördraget, noterade konferensen kommissionens avsikt att i enlighet med sin etablerade praxis även i fortsättningen samråda med av medlemsstaterna utsedda experter vid utarbetandet av kommissionens utkast till delegerade akter på området finansiella tjänster. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga och transparenta samråd under utarbetandet av utkastet, inklusive med ECB och alla berörda intressenter. Kommissionen bör, då den förbereder och utarbetar delegerade akter, se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (31) Eftersom betaltjänstleverantörer som är etablerade i medlemsstater som inte har euron som valuta kommer att behöva inleda ett särskilt förberedande arbete utanför betalningsmarknaden för sin nationella valuta, bör dessa

betaltjänstleverantörer tillåtas att skjuta upp tillämpningen av de tekniska kraven under en viss period. Medlemsstater som inte har euron som valuta bör dock uppfylla de tekniska kraven i syfte att skapa ett verkligt europeiskt betalningsområde, vilket kommer att stärka den inre marknaden.

- (32) För att trygga ett omfattande allmänt stöd för Sepa är en hög nivå på skyddet av betalare av avgörande betydelse, särskilt för autogireringstransaktioner. Den nuvarande och enda paneuropeiska autogireringsordningen för konsumenter som utvecklats av EPC föreskriver en automatisk och ovillkorlig rätt till återbetalning av auktoriserade betalningstransaktioner under en period på åtta veckor från det datum då medlen debiterades, samtidigt som denna återbetalningsrätt är föremål för åtskilliga villkor enligt artiklarna 62 och 63 i direktiv 2007/64/EG. Mot bakgrund av den rådande marknadssituationen och nödvändigheten att säkerställa en hög nivå på konsumentskyddet bör följderna av dessa bestämmelser bedömas i den rapport som kommissionen, i enlighet med artikel 87 i direktiv 2007/64/EG, senast den 1 november 2012 ska lägga fram inför Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och ECB, vid behov tillsammans med ett förslag till översyn.
- (33) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽²⁾ reglerar hanteringen av personuppgifter som behandlas enligt denna förordning. Övergången till Sepa och införandet av gemensamma standarder och regler för betalningar bör ske i överensstämmelse med nationell lagstiftning om skydd av känsliga personuppgifter i medlemsstaterna och bör skydda unionsmedborgarnas intressen.
- (34) Finansiella meddelanden om betalningar och överföringar inom ramen för Sepa omfattas inte av tillämpningsområdet för avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater av den 28 juni 2010 om behandling och överföring av uppgifter om finansiella betalningsmeddelanden från Europeiska unionen till Förenta staterna i enlighet med programmet för att spåra finansiering av terrorism (TFTP)⁽³⁾.
- (35) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att inrätta tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför på grund av dess omfattning eller verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, får unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

⁽¹⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 12.

⁽²⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ EUT L 195, 27.7.2010, s. 5.

- (36) Enligt artikel 5.1 i förordning (EG) nr 924/2009 ska medlemsstaterna avskaffa avvecklingsbaserade nationella rapporteringskrav för betaltjänstleverantörer för upprättande av betalningsbalansstatistik som rör deras kunders betalningstransaktioner för belopp på upp till 50 000 EUR. Insamlingen av betalningsbalansstatistik om avvecklingar infördes efter avskaffandet av valuta-kontrollerna och har utgjort en viktig uppgiftskälla tillsammans med andra, till exempel direkta undersökningar, och bidragit till statistik av god kvalitet. Från början av 1990-talet valde vissa medlemsstater att förlita sig mer på uppgifter som direkt rapporteras av företag och hushåll än på uppgifter som rapporteras genom banker för deras kunders räkning. Även om avvecklingsbaserad rapportering är en lösning som för samhället i stort minskar kostnaden för upprättande av betalningsbalanssammanställningar samtidigt som god kvalitet på statistiken uppnås, kan bibehållandet, när det strikt gäller gränsöverskridande betalningar, av sådan rapportering i vissa medlemsstater minska effektiviteten och öka kostnaderna. Eftersom ett av syftena med Sepa är att minska kostnaderna för gränsöverskridande betalningar, bör avvecklingsbaserad betalningsbalansrapportering avskaffas helt.
- (37) I syfte att öka rättssäkerheten är det lämpligt att anpassa tidsfristerna för förmedlingsavgifter i artikel 7 i förordning (EG) nr 924/2009 till bestämmelserna i den här förordningen.
- (38) Förordning (EG) nr 924/2009 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

- I denna förordning fastställs regler för betalnings- och autogireringstransaktioner i euro inom unionen där såväl betalarens som betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer är etablerade inom unionen, eller där betalningstransaktionens enda betaltjänstleverantör är etablerad inom unionen.
- Följande omfattas inte av denna förordning:
 - Betalningstransaktioner som genomförs mellan och internt hos betaltjänstleverantörer, inbegripet deras ombud eller filialer, för egen räkning.
 - Betalningstransaktioner som hanteras och utförs i system för betalning av större belopp med undantag för autogireringstransaktioner där betalaren inte uttryckligen begärt att betalningen ska gå via system för betalning av större belopp.
 - Betalningstransaktioner som genomförs med betalkort eller liknande, däribland kontantuttag, om inte betalkort eller liknande bara används för att generera den information som krävs för att direkt göra betalningar eller autogireringar till och från betalkonton som identifieras genom BBAN-nummer eller Iban-nummer.

- Betalningstransaktioner som genomförs med hjälp av teleutrustning eller digital eller informationsteknisk utrustning och som inte leder till en betalning eller autogirering till och från ett betalkonto som identifieras genom BBAN-nummer eller Iban-nummer.
- Penningöverföringstransaktioner enligt artikel 4.13 i direktiv 2007/64/EG.
- Betalningstransaktioner där elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet⁽¹⁾ överförs, om inte sådana transaktioner leder till betalningar eller autogireringar till och från ett betalkonto som identifieras genom BBAN-nummer eller Iban-nummer.

3. I de fall då betalningsordningar bygger på betalningstransaktioner som genomförs genom betalningar eller autogireringar men som även har andra alternativa särdrag eller tjänster ska denna förordning endast tillämpas på de bakomliggande betalningarna eller autogireringarna.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

- betalning: en nationell eller gränsöverskridande betaltjänst för kreditering av en betalningsmottagares betalkonto med en betalningstransaktion eller en rad betalningstransaktioner från en betalares betalkonto av en betaltjänstleverantör som har tillgång till betalarens betalkonto på grundval av en instruktion som lämnats av betalaren,
- autogirering: en nationell eller gränsöverskridande betaltjänst för debitering av en betalares betalkonto, där en betalningstransaktion initieras av betalningsmottagaren på grundval av betalarens samtycke,
- betalare: en fysisk eller juridisk person som är innehavare av ett betalkonto och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om betalaren inte har något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder till en betalningsmottagares betalkonto,
- betalningsmottagare: en fysisk eller juridisk person som är innehavare av ett betalkonto och som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion,
- betalkonto: ett konto som innehas i en eller flera betaltjänstanvändares namn och som används för genomförande av betalningstransaktioner,

⁽¹⁾ EUT L 267, 10.10.2009, s. 7.

6. betalningssystem: ett system för överföring av medel med formella och standardiserade arrangemang och gemensamma regler för behandling, clearing eller avveckling av betalningstransaktioner,
7. betalningsordning: en enda uppsättning regler, förfaranden och standarder och/eller genomföranderiktlinjer som betaltjänstleverantörerna kommit överens om för att genomföra betalningstransaktioner över hela unionen och inom medlemsstaterna, och som är avskilt från den infrastruktur eller det betalningssystem som ligger till grund för dess drift,
8. betaltjänstleverantör: en betaltjänstleverantör som omfattas av någon av de kategorier som avses i artikel 1.1 i direktiv 2007/64/EG och juridiska och fysiska personer som avses i artikel 26 i samma direktiv, men inte de organ som räknas upp i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut⁽¹⁾ som omfattas av ett undantag i enlighet med artikel 2.3 i direktiv 2007/64/EG,
9. betaltjänstanvändare: en fysisk eller juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av betalare eller betalningsmottagare,
10. betalningstransaktion: en åtgärd som initieras av betalaren eller betalningsmottagaren vid överföring av medel mellan betalkonton i unionen, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren,
11. betalningsorder: varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras,
12. förmedlingsavgift: avgift som betalas mellan betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer för autogireringar,
13. multilateral förmedlingsavgift: en multilateral förmedlingsavgift som är föremål för ett arrangemang mellan fler än två betaltjänstleverantörer,
14. BBAN-nummer: ett nationellt betalkontonummer som otvetydigt identifierar ett enskilt betalkonto hos en betaltjänstleverantör i en medlemsstat och som endast kan användas för nationella betalningstransaktioner, samtidigt som samma betalkonto identifieras med ett Iban-nummer vid gränsöverskridande betalningstransaktioner,
15. Iban-nummer: ett internationellt betalkontonummer som otvetydigt identifierar ett enskilt betalkonto i en medlemsstat och vars särdrag fastställs genom Internationella standardiseringsorganet (ISO),
16. BIC-kod: en företagsidentifieringskod som otvetydigt identifierar en betaltjänstleverantör och vars särdrag fastställs genom ISO,
17. ISO 20022 XML-standard: en standard för utveckling av elektroniska finansiella meddelanden enligt ISO:s definition och som avser betalningstransaktionernas fysiska representation med XML-syntax, i enlighet med branschens regler och tillämpningsriktlinjer för de unionsomfattande ordningar för betalningstransaktioner som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde,
18. system för betalning av större belopp: ett betalningssystem vars huvudsyfte är hantering, clearing eller avveckling av enstaka brådskande betalningstransaktioner med hög prioritet och vanligtvis stora belopp,
19. avvecklingsdatum: det datum då skyldigheterna i samband med överföringen av medel fullgörs mellan betalarens betaltjänstleverantör och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör,
20. inkassering: den del av en autogireringstransaktion som inleds med betalningsmottagarens initiering och avslutas genom sedvanlig debitering av betalarens betalkonto,
21. medgivande: uttryck för betalarens samtycke och godkännande gentemot betalningsmottagaren och (direkt eller indirekt via betalningsmottagaren) gentemot betalarens betaltjänstleverantör att betalningsmottagaren har rätt att initiera en inkassering för att debitera betalarens specificerade betalkonto och att betalarens betaltjänstleverantör har rätt att följa dessa instruktioner,
22. system för betalning av mindre belopp: ett betalningssystem vars huvudsyfte är att behandla, cleara eller avveckla betalningar eller autogireringar som i allmänhet har sammanförts för överföring och i första hand avser mindre belopp och har låg prioritet, och som inte är ett system för betalning av större belopp,
23. mikroföretag: företag som, när betaltjänstavtalet ingås, är ett företag i enlighet med definitionen i artikel 1 och artikel 2.1 och 2.3 i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG⁽²⁾,
24. konsument: fysisk person som agerar i andra syften än handel, affärsverksamhet eller yrkesmässig verksamhet i samband med betaltjänstavtal,
25. R-transaktion: en betalningstransaktion som inte kan genomföras ordentligt av en betaltjänstleverantör och som ger upphov till en manuell hantering, bland annat på grund av brist på medel, återkallelse, fel belopp eller fel datum, avsaknad av medgivande, eller fel eller avslutat betalkonto,
26. gränsöverskridande betalningstransaktion: en betalningstransaktion som initierats av en betalare eller av en betalningsmottagare där betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer befinner sig i olika medlemsstater,
27. nationell betalningstransaktion: en betalningstransaktion som initierats av en betalare eller av en betalningsmottagare där betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer befinner sig i samma medlemsstat,

⁽¹⁾ EUT L 177, 30.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 124, 20.5.2003, s. 36.

28. referenspart: fysisk eller juridisk person för vars räkning en betalare gör en betalning eller en betalningsmottagare mottar en betalning.

Artikel 3

Nåbarhet

1. En betalningsmottagares betaltjänstleverantör som är nåbar för en nationell betalning under en betalningsordning ska, i enlighet med en unionsomfattande betalningsordnings regler, vara nåbar för betalningar som initierats av en betalare genom en betaltjänstleverantör som är etablerad i någon av unionens medlemsstater.

2. En betalares betaltjänstleverantör som är nåbar för en nationell autogirering under en betalningsordning ska, i enlighet med en unionsomfattande betalningsordnings regler, vara nåbar för autogireringar som initierats av en betalningsmottagare genom en betaltjänstleverantör som är etablerad i någon av unionens medlemsstater.

3. Punkt 2 ska endast tillämpas på autogireringar som är tillgängliga för konsumenter som betalare under betalningsordningen.

Artikel 4

Interoperabilitet

1. Betalningsordningar som ska användas av betaltjänstleverantörer för att genomföra betalningar och autogireringar ska uppfylla följande krav:

- a) Deras regler ska vara desamma för nationella och gränsöverskridande betalningstransaktioner inom unionen och på samma sätt för nationella och gränsöverskridande autogireringstransaktioner inom unionen.
- b) Deltagarna i betalningsordningen ska utgöra en majoritet av betaltjänstleverantörerna inom en majoritet av medlemsstaterna och utgöra en majoritet av de betaltjänstleverantörer inom unionen som tillhandahåller betalningar respektive autogireringar.

När varken betalaren eller betalningsmottagaren är en konsument, ska med avseende på led b i första stycket endast medlemsstater där sådana tjänster finns tillgängliga genom betaltjänstleverantörer och betaltjänstleverantörer som tillhandahåller sådana tjänster beaktas.

2. Operatören av eller, i avsaknad av en formell operatör, deltagarna i system för betalning av mindre belopp inom unionen ska se till att deras betalningssystem är tekniskt interoperabla med andra system för betalning av mindre belopp i unionen genom användning av standarder som utvecklats av de internationella och europeiska standardiseringsorganen. Dessutom ska de inte anta affärsregler som begränsar interoperabiliteten med andra system för betalning av mindre belopp i

unionen. Betalningssystem som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltigt avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper⁽¹⁾ ska bara vara skyldiga att säkerställa teknisk interoperabilitet med andra betalningssystem som avses i samma direktiv.

3. Hanteringen av betalningar och autogireringar får inte störas av tekniska hinder.

4. Ägaren till betalningsordningen eller, om det inte finns någon formell ägare, den ledande deltagaren i en ny betalningsordning för mindre betalningar som har deltagare i åtminstone åtta medlemsstater får ansöka hos de behöriga myndigheterna i en medlemsstat där betalningsordningens ägare eller ledande deltagare är etablerade om ett tillfälligt undantag från de villkor som anges i punkt 1 första stycket led b. Dessa behöriga myndigheter får, efter att ha samrått med de behöriga nationella myndigheterna i de övriga medlemsstater där den nya betalningsordningen har en deltagare, kommissionen och ECB, bevilja ett sådant undantag för högst tre år. Dessa behöriga myndigheter ska basera sitt beslut på den nya betalningsordningens potential att utvecklas till en fullfjädrad paneuropeisk betalningsordning och dess bidrag till att förbättra konkurrensen eller främja innovation.

5. Med undantag av betaltjänster som åtnjuter ett undantag enligt artikel 16.4, ska denna artikel gälla från och med den 1 februari 2014.

Artikel 5

Krav för betalnings- och autogireringstransaktioner

1. Betaltjänstleverantörer ska utföra betalnings- och autogireringstransaktioner i enlighet med följande krav:

- a) De ska använda det betalkontonummer som anges i punkt 1 a i bilagan för identifiering av betalkonton oavsett var den berörde betaltjänstleverantören är etablerad.
- b) De ska använda de meddelandeformat som anges i punkt 1 b i bilagan vid översändandet av betalningstransaktioner till en annan betaltjänstleverantör eller via ett system för betalning av mindre belopp.
- c) De ska tillse att betaltjänstanvändaren använder det betalkontonummer som anges i punkt 1 a i bilagan för identifieringen av betalkonton oavsett om betalarens betaltjänstleverantör och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör eller den enda betaltjänstleverantören i betalningstransaktionen är etablerade i samma medlemsstat som betaltjänstanvändarna eller i en annan medlemsstat.
- d) De ska tillse att, när en betaltjänstanvändare som inte är en konsument eller ett mikroföretag initierar eller mottar enskilda betalningar eller enskilda autogireringar vilka inte överförs individuellt utan har sammanförts för överföring, det meddelandeformat som anges i punkt 1 b i bilagan används.

⁽¹⁾ EGT L 166, 11.6.1998, s. 45.

Utan att det påverkar tillämpningen av led b i första stycket ska betaltjänstleverantören, på särskild begäran från en betaltjänst-användare, använda de meddelandeformat som anges i punkt 1 b i bilagan i sina förbindelser med denna betaltjänstanvändare.

2. Betaltjänstleverantörer ska utföra betalningar i enlighet med följande krav, med förbehåll för eventuella skyldigheter i den nationella lagstiftning som genomför direktiv 95/46/EG.

- a) Betalarens betaltjänstleverantör ska tillse att betalaren tillhandahåller de uppgifter som anges i punkt 2 a i bilagan.
- b) Betalarens betaltjänstleverantör ska tillhandahålla betalningsmottagarens betaltjänstleverantör de uppgifter som anges i punkt 2 b i bilagan.
- c) Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska tillhandahålla betalningsmottagaren de uppgifter som anges i punkt 2 d i bilagan eller göra dem tillgängliga för denne.

3. Betaltjänstleverantörer ska utföra autogireringar i enlighet med följande krav, med förbehåll för eventuella skyldigheter i den nationella lagstiftning som genomför direktiv 95/46/EG.

- a) Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska tillse att
 - i) betalningsmottagaren tillhandahåller de uppgifter som anges i punkt 3 a i bilagan i samband med den första autogireringen och vid engångsgireringar samt vid varje efterföljande betalningstransaktion,
 - ii) betalaren ger sitt samtycke till både betalningsmottagaren och betalarens betaltjänstleverantör (direkt eller indirekt via betalningsmottagaren), att medgivandena, tillsammans med senare ändringar eller annulleringar, sparas av betalningsmottagaren eller av en tredje part för betalningsmottagarens räkning och att betalningsmottagaren informeras om detta krav av betaltjänstleverantören i enlighet med artiklarna 41 och 42 i direktiv 2007/64/EG.
- b) Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska tillhandahålla betalarens betaltjänstleverantör de uppgifter som anges i punkt 3 b i bilagan.
- c) Betalarens betaltjänstleverantör ska tillhandahålla betalaren de uppgifter som anges i punkt 3 c i bilagan eller göra dem tillgängliga för denne.
- d) Betalaren ska ha rätt att ge sin betaltjänstleverantör i uppdrag att
 - i) begränsa en autogirering till ett visst belopp eller en viss periodicitet, eller både och,
 - ii) om medgivandet under en betalningsordning inte föreskriver rätt till återbetalning, kontrollera varje autogireringstransaktion för att fastställa att beloppet och periodiciteten på den ingivna autogireringstransaktionen motsvarar det belopp och den periodicitet som anges i medgivandet, innan deras betalkonto debiteras på grundval av uppgifterna om medgivandet,

- iii) blockera alla autogireringar från betalarens betalkonto eller alla autogireringar som initierats av en eller flera specificerade betalningsmottagare eller endast godkända autogireringar som initierats av en eller flera specificerade betalningsmottagare.

Om varken betalaren eller betalningsmottagaren är en konsument, ska betaltjänstleverantörerna inte behöva uppfylla kraven i led d i, ii eller iii.

Betalaren ska informeras av sin betaltjänstleverantör om de rättigheter som anges i led d i enlighet med artiklarna 41 och 42 i direktiv 2007/64/EG.

I samband med den första autogireringstransaktionen eller vid en engångsgireringstransaktion samt vid varje efterföljande autogireringstransaktion ska betalningsmottagaren lämna uppgifter om medgivandet till sin betaltjänstleverantör och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska lämna dessa uppgifter om medgivandet till betalarens betaltjänstleverantör vid varje autogireringstransaktion.

4. Utöver de krav som avses i punkt 1 ska en betalningsmottagare som tar emot betalningar lämna det betalkontonummer som anges i punkt 1 a i bilagan och, fram till den 1 februari 2014 för nationella betalningstransaktioner och fram till den 1 februari 2016 för gränsöverskridande betalningstransaktioner, men bara om det är nödvändigt, sin betaltjänstleverantörs BIC-kod till betalarna varje gång en betalning begärs.

5. Före den första autogireringstransaktionen ska en betalare lämna det betalkontonummer som anges i punkt 1 a i bilagan. Betalaren ska meddela sin betaltjänstleverantörs BIC-kod fram till den 1 februari 2014 för nationella betalningstransaktioner och fram till den 1 februari 2016 för gränsöverskridande betalningstransaktioner, men bara om det är nödvändigt.

6. Om ramavtalet mellan betalaren och betalarens betaltjänstleverantör inte föreskriver rätt till återbetalning, ska betalarens betaltjänstleverantör, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 a ii, kontrollera varje autogireringstransaktion för att fastställa att beloppet på den ingivna autogireringstransaktionen motsvarar det belopp och den periodicitet som anges i medgivandet, innan betalarens betalkonto debiteras på grundval av uppgifterna om medgivandet.

7. Efter den 1 februari 2014 för nationella betalningstransaktioner och efter den 1 februari 2016 för gränsöverskridande betalningstransaktioner ska betaltjänstleverantörerna inte kräva av betaltjänstanvändarna att de ska ange en betalares betaltjänstleverantörs eller betalningsmottagares betaltjänstleverantörs BIC-kod.

8. Betalarens betaltjänstleverantör och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör får inte ta ut någon extra avgift för den avläsning som automatiskt genererar ett medgivande för de betalningstransaktioner som initierats genom eller med hjälp av ett betalkort vid ett försäljningsställe och som leder till en autogirering.

Artikel 6

Slutdatum

1. Senast den 1 februari 2014 ska betalningar utföras i enlighet med de tekniska kraven i artikel 5.1, 5.2 och 5.4 samt punkterna 1 och 2 i bilagan.

2. Senast den 1 februari 2014 ska autogireringar utföras i enlighet med artikel 8.2 och 8.3 och med kraven i artikel 5.1, 5.3, 5.5, 5.6 och 5.8 samt punkterna 1 och 3 i bilagan.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 3 ska autogireringar utföras i enlighet med kraven i artikel 8.1 senast den 1 februari 2017 för nationella betalningar och senast den 1 november 2012 för gränsöverskridande betalningar.

4. För nationella betalningstransaktioner får medlemsstaterna eller, med den berörda medlemsstatens godkännande, medlemsstatens betaltjänstleverantörer, efter att ha beaktat och utvärderat om deras medborgare är förberedda och redo, fastställa tidigare datum än vad som anges i punkterna 1 och 2.

Artikel 7

Giltighet för medgivanden och rätt till återbetalning

1. Ett giltigt godkännande för betalningsmottagaren att inkassera återkommande autogireringar i en äldre betalningsordning som gällde före den 1 februari 2014 ska förbli giltigt efter detta datum och ska anses som ett samtycke till att betalarens betaltjänstleverantör genomför de återkommande autogireringar som inkasseras av denna betalningsmottagare i enlighet med denna förordning i avsaknad av nationell lagstiftning eller kundöverenskommelser om fortsatt giltighet för autogireringsmedgivanden.

2. Ett sådant medgivande som avses i punkt 1 ska möjliggöra ovillkorlig rätt till återbetalning och att återbetalningen antedateras till datumet för den återbetalade betalningen där sådana återbetalningar fastställs i det befintliga medgivandet.

Artikel 8

Förmedlingsavgifter för autogireringstransaktioner

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 får ingen multilateral förmedlingsavgift per autogireringstransaktion eller någon annan överenskommen ersättning med motsvarande syfte eller verkan tillämpas på autogireringstransaktioner.

2. För R-transaktioner får en multilateral förmedlingsavgift tillämpas under förutsättning att följande villkor är uppfyllda:

a) Arrangemanget ska syfta till att effektivt fördela kostnaderna på de betaltjänstleverantörer, eller deras betaltjänstanvändare, som har orsakat R-transaktionen, beroende på vilket som är tillämpligt, med beaktande av transaktionskostnaderna och ska säkerställa att betalaren inte automatiskt belastas med avgifter, och att betaltjänstleverantören inte belastar betal-

tjänstanvändare med en given typ av R-transaktionsavgifter som överstiger betaltjänstleverantörens kostnader för sådana transaktioner.

b) Avgifterna ska vara helt kostnadsbaserade.

c) Avgifterna får inte överskrida de faktiska kostnaderna för hanteringen av en R-transaktion hos den mest kostnadseffektiva jämförbara betaltjänstleverantör som är en representativ part till arrangemanget i fråga om transaktionsvolym och typ av tjänst.

d) Tillämpningen av avgifter i enlighet med leden a, b och c ska förhindra att betaltjänstleverantörerna påför de respektive betaltjänstanvändarna avgifter som går utöver de kostnader som ska täckas av dessa förmedlingsavgifter.

e) Det ska inte finnas något praktiskt och ekonomiskt hållbart alternativ till arrangemanget som skulle kunna ge en lika eller mer effektiv hantering av R-transaktioner till samma eller lägre kostnad för konsumenterna.

Med avseende på tillämpningen av första stycket ska endast kostnadskategorier som direkt och otvetydigt är av relevans för hanteringen av R-transaktionen beaktas vid beräkningen av R-transaktionsavgiften. Dessa kostnader ska fastställas exakt. Uppdelningen av kostnadsbeloppet, inbegripet särskilda uppgifter om var och en av dess beståndsdelar, ska ingå i arrangemanget för att underlätta kontroll och övervakning.

3. Punkterna 1 och 2 ska i tillämpliga delar gälla för en betaltjänstleverantörs unilaterala arrangemang och för bilaterala arrangemang mellan betaltjänstleverantörer som har syften eller effekter som motsvarar multilaterala arrangemangs syften eller effekter.

Artikel 9

Betalningars tillgänglighet

1. En betalare som gör en betalning till en betalningsmottagare som har ett betalkonto inom unionen ska inte specificera i vilken medlemsstat detta betalkonto ska finnas, under förutsättning att betalkontot är nåbart i enlighet med artikel 3.

2. En betalningsmottagare som tar emot en betalning eller använder en autogirering för att inkassera medel från en betalare som har ett betalkonto inom unionen ska inte specificera i vilken medlemsstat detta betalkonto ska finnas, under förutsättning att betalkontot är nåbart i enlighet med artikel 3.

Artikel 10

Behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna ska som behöriga myndigheter, med ansvar för efterlevnaden av denna förordning, utse offentliga myndigheter, organ som erkänns genom nationell lagstiftning eller offentliga myndigheter som genom nationell lagstiftning uttryckligen har fått befogenhet till detta, inbegripet nationella centralbanker. Medlemsstaterna får utse befintliga organ som behöriga myndigheter.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de behöriga myndigheter som utsetts enligt punkt 1 senast den 1 februari 2013. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål underrätta kommissionen och den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA) om eventuella efterföljande ändringar beträffande dessa myndigheter.

3. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheter som avses i punkt 1 har de befogenheter som krävs för utförandet av deras uppgifter. Om mer än en myndighet är behörig i frågor som omfattas av denna förordning på en medlemsstats territorium ska denna medlemsstat se till att dessa myndigheter samarbetar så att de kan uppfylla sina respektive uppgifter effektivt.

4. De behöriga myndigheterna ska på ett effektivt sätt övervaka att betaltjänstleverantörerna efterlever denna förordning och vidta alla åtgärder som krävs för att säkerställa förordningens efterlevnad. De ska samarbeta med varandra i enlighet med artikel 24 i direktiv 2007/64/EG och artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 11

Sanktioner

1. Medlemsstaterna ska senast den 1 februari 2013 fastställa bestämmelser om vilka sanktioner som ska tillämpas vid överträdelse av denna förordning och vidta alla åtgärder som krävs för att se till att dessa bestämmelser tillämpas. Dessa sanktioner ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om dessa bestämmelser och åtgärder senast den 1 augusti 2013 och ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella efterföljande ändringar av dessa bestämmelser.

2. De sanktioner som avses i punkt 1 ska inte tillämpas på konsumenter.

Artikel 12

Förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol

1. Medlemsstaterna ska inrätta lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol för att lösa tvister mellan betaltjänstanvändare och deras betaltjänstleverantörer som gäller rättigheter och skyldigheter och som uppkommit till följd av tillämpningen av denna förordning. I detta syfte ska medlemsstaterna utse befintliga organ eller, då det är lämpligt, inrätta nya.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de organ som avses i punkt 1 senast den 1 februari 2013. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella efterföljande ändringar beträffande dessa organ.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att denna artikel endast ska tillämpas på betaltjänstanvändare som är konsumenter eller endast på dem som är konsumenter och mikroföretag. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om sådana bestämmelser senast den 1 augusti 2013.

Artikel 13

Delegering av befogenhet

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 14 för att ändra bilagan i syfte att beakta de tekniska framstegen och marknadsutvecklingen.

Artikel 14

Utövande av delegerade befogenheter

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 13 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 31 mars 2012. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 13 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 13 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 15

Översyn

Senast den 1 februari 2017 ska kommissionen förelägga Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, ECB och EBA en rapport om tillämpningen av denna förordning, om lämpligt tillsammans med ett förslag.

Artikel 16

Övergångsbestämmelser

1. Genom undantag från artikel 6.1 och 6.2 får medlemsstaterna tillåta betaltjänstleverantörer att fram till den 1 februari 2016 tillhandahålla betaltjänstanvändare omvandlingstjänster för nationella betalningstransaktioner och därmed ge betaltjänstanvändare som är konsumenter möjlighet att fortsätta att använda BBAN-nummer i stället för det betalkontonummer som

avses i punkt 1 a i bilagan, under förutsättning att interoperabilitet säkerställs genom att betalarens och betalningsmottagarens BBAN-nummer tekniskt och på ett säkert sätt omvandlas till det betalkontonummer som avses i punkt 1 a i bilagan. Detta betalkontonummer ska överlämnas till den betaltjänstanvändare som initierar transaktionen, när så är lämpligt innan betalningen verkställs. I sådana fall ska betaltjänstleverantörerna inte belasta betaltjänstanvändaren med avgifter som direkt eller indirekt är kopplade till dessa omvandlingstjänster.

2. Betaltjänstleverantörer som tillhandahåller betaltjänster i euro och som befinner sig i en medlemsstat som inte har infört euron som valuta ska efterleva artikel 3 när de tillhandahåller betaltjänster i euro senast den 31 oktober 2016. Om euron införs som valuta i någon av dessa medlemsstater före den 31 oktober 2015, ska emellertid betaltjänstleverantörerna i den medlemsstaten efterleva artikel 3 inom ett år från den dag då den berörda medlemsstaten anslöt sig till euroområdet.

3. Medlemsstaterna får tillåta sina behöriga myndigheter att fram till den 1 februari 2016 göra undantag från alla eller vissa av kraven i artikel 6.1 och 6.2 för betalnings- och autogireringstransaktioner med en sammanlagd marknadsandel på mindre än 10 % av det totala antalet betalnings- eller autogireringstransaktioner i en viss medlemsstat, baserat på den officiella betalningsstatistik som årligen publiceras av ECB.

4. Medlemsstaterna får tillåta sina behöriga myndigheter att fram till den 1 februari 2016 göra undantag från alla eller vissa av kraven i artikel 6.1 och 6.2 för betalningstransaktioner som initierats med betalkort vid ett försäljningsställe och som leder till en autogirering till och från ett betalkonto som identifieras med BBAN-nummer eller Iban-nummer.

5. Genom undantag från artikel 6.1 och 6.2 får medlemsstaterna tillåta sina behöriga myndigheter att fram till den 1 februari 2016 göra undantag från det specifika kravet att använda de meddelandeformat som specificeras i punkt 1 b i bilagan och fastställs i artikel 5.1 d för betaltjänstanvändare som initierar eller tar emot enskilda betalningar eller autogireringar som har sammanförts för överföring. Trots ett eventuellt undantag ska betaltjänstleverantörerna uppfylla de krav som anges i artikel 5.1 d om en betaltjänstanvändare begär en sådan tjänst.

6. Genom undantag från artikel 6.1 och 6.2 får medlemsstaterna fram till den 1 februari 2016 skjuta upp tillämpningen av kraven i samband med tillhandahållandet av BIC-koden för nationella betalningstransaktioner i artikel 5.4, 5.5 och 5.7.

7. Då en medlemsstat avser att utnyttja ett undantag som föreskrivs i punkterna 1, 3, 4, 5 eller 6, ska medlemsstaten underrätta kommissionen om detta senast den 1 februari 2013, och ska därefter tillåta sin behöriga myndighet att göra undantag från vissa eller alla de krav som fastställts i artikel 5, 6.1 eller 6.2 och bilagan för de relevanta betalningstransaktioner

såsom omnämns i respektive punkter och stycken och för en period som inte överstiger den som gäller för undantaget. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om betalningstransaktioner som är föremål för undantag och om eventuella efterföljande ändringar.

8. Betaltjänstleverantörer som är belägna i och betaltjänstanvändare som utnyttjar en betaltjänst i en medlemsstat som inte har euron som valuta ska uppfylla kraven i artiklarna 4 och 5 senast den 31 oktober 2016. Operatörer av system för betalning av mindre belopp i en medlemsstat som inte har infört euron som valuta ska uppfylla kraven i artikel 4.2 senast den 31 oktober 2016.

Om euron införs som valuta i någon av dessa medlemsstater före den 31 oktober 2015 ska emellertid betaltjänstleverantörerna eller i förekommande fall operatörer av system för betalning av mindre belopp belägna i och betaltjänstanvändare som utnyttjar en betaltjänst i den medlemsstaten uppfylla de respektive kraven inom ett år från det datum då den berörda medlemsstaten anslöt sig till euroområdet, men dock inte tidigare än de respektive datum som specificerats för de medlemsstater som har euron som valuta den 31 mars 2012.

Artikel 17

Ändringar av förordning (EG) nr 924/2009

Förordning (EG) nr 924/2009 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 2 ska led 10 ersättas med följande:

"10. medel: sedlar och mynt, kontotillgodohavanden samt elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet (*),

(*) EUT L 267, 10.10.2009, s. 7."

2. I artikel 3 ska punkt 1 ersättas med följande:

"1. De avgifter som en betaltjänstleverantör tar ut av en betaltjänstanvändare för gränsöverskridande betalningar ska vara desamma som de avgifter som denna betaltjänstleverantör tar ut av betaltjänstanvändare för motsvarande nationella betalningar till samma värde och i samma valuta."

3. Artikel 4 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska utgå.

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Betaltjänstleverantören får ta ut avgifter av betaltjänstanvändaren utöver de som uttas i enlighet med artikel 3.1, om denna användare ger betaltjänstleverantören instruktioner om att utföra den gränsöverskridande betalningen utan att meddela Iban-numret och, i förekommande fall och i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (*), den åtföljande BIC-koden för betalkontot i den andra medlemsstaten. Dessa avgifter ska vara rimliga och motsvara kostnaderna. De ska avtalas mellan betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren. Betaltjänstleverantören ska informera betaltjänstanvändaren om tilläggsavgifternas storlek i god tid innan betaltjänstanvändaren blir bunden av ett sådant avtal.

(*) EUT L 94, 30.3.2012, s. 22.”

4. Artikel 5.1 ska ersättas med följande:

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 14 mars 2012

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

”1. Med verkan från och med 1 februari 2016 ska medlemsstaterna avskaffa avvecklingsbaserade nationella rapporteringskrav för betaltjänstleverantörer för upprättande av betalningsbalansstatistik som rör deras kunders betalningstransaktioner.”

5. Artikel 7 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska datumet ”1 november 2012” ersättas med ”1 februari 2017”.

b) I punkt 2 ska datumet ”1 november 2012” ersättas med ”1 februari 2017”.

c) I punkt 3 ska datumet ”1 november 2012” ersättas med ”1 februari 2017”.

6. Artikel 8 ska utgå.

Artikel 18

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

På rådets vägnar

N. WAMMEN

Ordförande

BILAGA

TEKNISKA KRAV (ARTIKEL 5)

1. Utöver de väsentliga krav som anges i artikel 5, ska följande tekniska krav gälla betalnings- och autogireringstransaktioner:
 - a) Det betalkontonummer som avses i artikel 5.1 a och c ska vara Iban-numret.
 - b) Den standard för meddelandeformatet som avses i artikel 5.1 b och d ska vara ISO 20022 XML-standard.
 - c) Fältet med uppgifter om penningöverföringen ska rymma 140 tecken. Betalningsordningar kan tillåta fler tecken, förutom om den utrustning som används för att överföra informationen har tekniska begränsningar avseende antalet tecken, i vilket fall utrustningens tekniska begränsning ska tillämpas.
 - d) Referensinformation om penningöverföringen och alla andra uppgifter som lämnas i enlighet med punkterna 2 och 3 i denna bilaga ska överföras i sin helhet och utan ändring mellan betaltjänstleverantörerna i betalningskedjan.
 - e) När väl de begärda uppgifterna har lämnats i elektroniskt format ska betalningstransaktionerna tillåta en fullständigt automatiserad och elektronisk hantering under alla skeden av betalningskedjan (helautomatisk hantering), så att hela betalningsprocessen kan genomföras elektroniskt utan bearbetning eller manuella åtgärder. Detta ska även gälla manuell hantering av betalnings- och autogireringstransaktioner om möjligt.
 - f) Betalningsordningar ska inte innehålla någon lägsta beloppsgräns för betalningstransaktioner varigenom betalningar och autogireringar sker, men de är inte skyldiga att hantera betalningstransaktioner med nollbelopp.
 - g) Betalningsordningar ska inte vara skyldiga att utföra betalningar och autogireringar som överstiger beloppet 999 999 999,99 EUR.
2. Utöver kraven i punkt 1 ska följande krav gälla betalningstransaktioner:
 - a) De uppgifter som avses i artikel 5.2 a ska vara följande:
 - i) Betalarens namn och/eller Iban-numret på betalarens betalkonto.
 - ii) Betalningsbeloppet.
 - iii) Iban-numret på betalningsmottagarens betalkonto.
 - iv) I förekommande fall, betalningsmottagarens namn.
 - v) I förekommande fall, uppgifter om penningöverföringen.
 - b) De uppgifter som avses i artikel 5.2 b ska vara följande:
 - i) Betalarens namn.
 - ii) Iban-numret på betalarens betalkonto.
 - iii) Betalningsbeloppet.
 - iv) Iban-numret på betalningsmottagarens betalkonto.
 - v) I förekommande fall, uppgifter om penningöverföringen.
 - vi) I förekommande fall, betalningsmottagarens identifikationskod.
 - vii) I förekommande fall, namnet på betalningsmottagarens referenspart.
 - viii) I förekommande fall, avsikten med betalningen.
 - ix) I förekommande fall, kategori för avsikten med betalningen.
 - c) Dessutom ska betalarens betaltjänstleverantör lämna följande obligatoriska uppgifter till betalningsmottagarens betaltjänstleverantör:
 - i) BIC-koden för betalarens betaltjänstleverantör (om inget annat har avtalats mellan de betaltjänstleverantörer som är involverade i betalningstransaktionen).

- ii) BIC-koden för betalningsmottagarens betaltjänstleverantör (om inget annat har avtalats mellan de betaltjänstleverantörer som är involverade i betalningstransaktionen).
 - iii) Betalningsordningens identifikationskod.
 - iv) Betalningens avvecklingsdatum.
 - v) Referensnumret på betalningsmeddelandet från betalarens betaltjänstleverantör.
- d) De uppgifter som avses i artikel 5.2 c ska vara följande:
- i) Betalarens namn.
 - ii) Betalningsbeloppet.
 - iii) I förekommande fall, uppgifter om penningöverföringen.
3. Utöver kraven i punkt 1 ska följande krav gälla autogireringstransaktioner:
- a) De uppgifter som avses i artikel 5.3 a i ska vara följande:
- i) Typen av autogirering (återkommande girering, engångsgirering, första, sista eller av mottagare återförd girering).
 - ii) Betalningsmottagarens namn.
 - iii) Iban-numret på betalningsmottagarens betalkonto som ska krediteras vid inkasseringen.
 - iv) I förekommande fall, betalarens namn.
 - v) Iban-numret på betalarens betalkonto som ska debiteras vid inkasseringen.
 - vi) Den unika medgivandereferensen.
 - vii) Då betalarens medgivande ges efter den 31 mars 2012, datumet då det undertecknades.
 - viii) Inkasseringsbeloppet.
 - ix) Om medgivandet har övertagits av en annan betalningsmottagare än den som utfärdade medgivandet, den unika medgivandereferens som lämnats av den ursprungliga betalningsmottagare som utfärdat medgivandet.
 - x) Betalningsmottagarens identifikationskod.
 - xi) Om medgivandet har övertagits av en annan betalningsmottagare än den som utfärdade medgivandet, identifikationskoden för den ursprungliga betalningsmottagare som utfärdat medgivandet.
 - xii) I förekommande fall, överföringsinformationen från betalningsmottagaren till betalaren.
 - xiii) I förekommande fall, avsikten med inkasseringen.
 - xiv) I förekommande fall, kategori för avsikten med inkasseringen.
- b) De uppgifter som avses i artikel 5.3 b ska vara följande:
- i) BIC-koden för betalningsmottagarens betaltjänstleverantör (om inget annat har avtalats mellan de betaltjänstleverantörer som är involverade i betalningstransaktionen).
 - ii) BIC-koden för betalarens betaltjänstleverantör (om inget annat har avtalats mellan de betaltjänstleverantörer som är involverade i betalningstransaktionen).
 - iii) Namnet på betalarens referenspart (om det anges i det dematerialiserade medgivandet).
 - iv) Identifikationskoden för betalarens referenspart (om den anges i det dematerialiserade medgivandet).
 - v) Namnet på betalningsmottagarens referenspart (om det anges i det dematerialiserade medgivandet).
 - vi) Identifikationskoden för betalningsmottagarens referenspart (om den anges i det dematerialiserade medgivandet).
 - vii) Betalningsordningens identifikationskod.
 - viii) Inkasseringens avvecklingsdatum.
 - ix) Inkasseringens referens för betalningsmottagarens betaltjänstleverantör.

- x) Typen av medgivande.
 - xi) Typen av autogirering (återkommande girering, engånggirering, första, sista eller av mottagare återförd girering).
 - xii) Betalningsmottagarens namn.
 - xiii) Iban-numret på betalningsmottagarens betalkonto som ska krediteras vid inkasseringen.
 - xiv) I förekommande fall, betalarens namn.
 - xv) Iban-numret på betalarens betalkonto som ska debiteras vid inkasseringen.
 - xvi) Den unika medgivandereferensen.
 - xvii) Datumet för undertecknandet av medgivandet om medgivandet lämnas av betalaren efter den 31 mars 2012.
 - xviii) Inkasseringsbeloppet.
 - xix) Den unika medgivandereferens som lämnats av den ursprungliga betalningsmottagare som utfärdat medgivandet (om medgivandet har övertagits av en annan betalningsmottagare än den som utfärdade medgivandet).
 - xx) Betalningsmottagarens identifikationskod.
 - xxi) Identifikationskoden för den ursprungliga betalningsmottagare som utfärdat medgivandet (om medgivandet har övertagits av en annan betalningsmottagare än den som utfärdade medgivandet).
 - xxii) I förekommande fall, överföringsinformationen från betalningsmottagaren till betalaren.
- c) De uppgifter som avses i artikel 5.3 c ska vara följande:
- i) Den unika medgivandereferensen.
 - ii) Betalningsmottagarens identifikationskod.
 - iii) Betalningsmottagarens namn.
 - iv) Inkasseringsbeloppet.
 - v) I förekommande fall, uppgifter om penningöverföringen.
 - vi) Betalningsordningens identifikationskod.
-

Förslag till lag om ändring i lagen (2010:751) om betaltjänster

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2010:751) om betaltjänster *dels* att 8 kap. 1, 8 och 23 §§ ska ha följande lydelse, *dels* att det närmast före 8 kap. 23 § ska införas en rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 kap.

1 §

Finansinspektionen har tillsyn över att bestämmelserna i denna lag *och* i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001 *följs*.

Finansinspektionen har tillsyn över att bestämmelserna i denna lag *följs, liksom bestämmelserna* i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001¹ *och i Europa-parlamentets och rådets för-ordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009*².

För betalningsinstitut och registrerade betaltjänstleverantörer omfattar tillsynen även att deras betaltjänstverksamhet drivs enligt andra författningar som reglerar dess verksamhet, bolagsordning, stadgar samt interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar dess verksamhet. I fråga om tillsynen över övriga betaltjänstleverantörer enligt 1 kap. 3 § gäller bestämmelserna i de lagar som reglerar deras verksamhet, om inte annat följer av denna lag.

Finansinspektionen ska samråda med Konkurrensverket innan en tillsynsåtgärd eller ett ingripande vidtas mot någon som har ansvar för betalningssystem för överträdelse av 7 kap. 1 och 2 §§.

8 §

Om ett betalningsinstitut har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, Europaparlamentets och

Om ett betalningsinstitut har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, Europaparlamentets och

¹ EUT L 266, 9.10.2009, s. 11 (Celex 32009R0924).

² EUT L 94, 30.3.2012, s. 22 (Celex 32012R0260).

rådets förordning (EG) nr 924/2009, andra författningar som reglerar institutets verksamhet, institutets bolagsordning, stadgar, reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar institutets verksamhet, ska Finansinspektionen ingripa.

rådets förordning (EG) nr 924/2009, *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012*, andra författningar som reglerar institutets verksamhet, institutets bolagsordning, stadgar, reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar institutets verksamhet, ska Finansinspektionen ingripa.

Finansinspektionen ska då utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa verksamheten i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, ett förbud att verkställa beslut eller en anmärkning. Om överträdelsen är allvarlig ska betalningsinstitutets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Ingripande mot registrerade betaltjänstleverantörer m.fl.

23 §

Om en registrerad betaltjänstleverantör eller den som ansvarar för ett betalningssystem har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 eller andra författningar som reglerar dess verksamhet, ska Finansinspektionen förelägga den registrerade betaltjänstleverantören eller den som ansvarar för ett betalningssystem att inom viss tid vidta åtgärder för att komma till rätta med situationen eller att upphöra med verksamheten.

Om en registrerad betaltjänstleverantör eller den som ansvarar för ett betalningssystem har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009, *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012* eller andra författningar som reglerar dess verksamhet, ska Finansinspektionen förelägga den registrerade betaltjänstleverantören eller den som ansvarar för ett betalningssystem att inom viss tid vidta åtgärder för att komma till rätta med situationen eller att upphöra med verksamheten.

Om en registrerad betaltjänstleverantör som avses i 2 kap. 5 § inte inkommer med ansökan om tillstånd, ska Finansinspektionen förelägga betaltjänstleverantören att inkomma med en ansökan. Om betaltjänstleverantören inte rättar sig efter föreläggandet ska inspektionen förelägga denne att upphöra med verksamheten.

Om det är osäkert om tillståndsplikt föreligger beträffande viss Bilaga 2
betaltjänstverksamhet, får Finansinspektionen förelägga den som driver
verksamheten att lämna de upplysningar om verksamheten som behövs
för att bedöma om så är fallet.

Denna lag träder i kraft den 1 maj 2014.

Förteckning över remissinstanserna

Sveriges riksbank, Förvaltningsrätten i Stockholm, Konsumentverket, Allmänna reklamationsnämnden, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen, Konkurrensverket, Regelrådet, Bankgirot, Euroclear Sweden AB, Finansbolagens Förening, Svenska Fondhandlareföreningen, Företagarna, Konsumenternas bank- och finansbyrå, Plusgirot, Sparbankernas riksförbund, Svensk Försäkring, Svensk Handel, Svenska Bankföreningen och Svenskt Näringsliv.